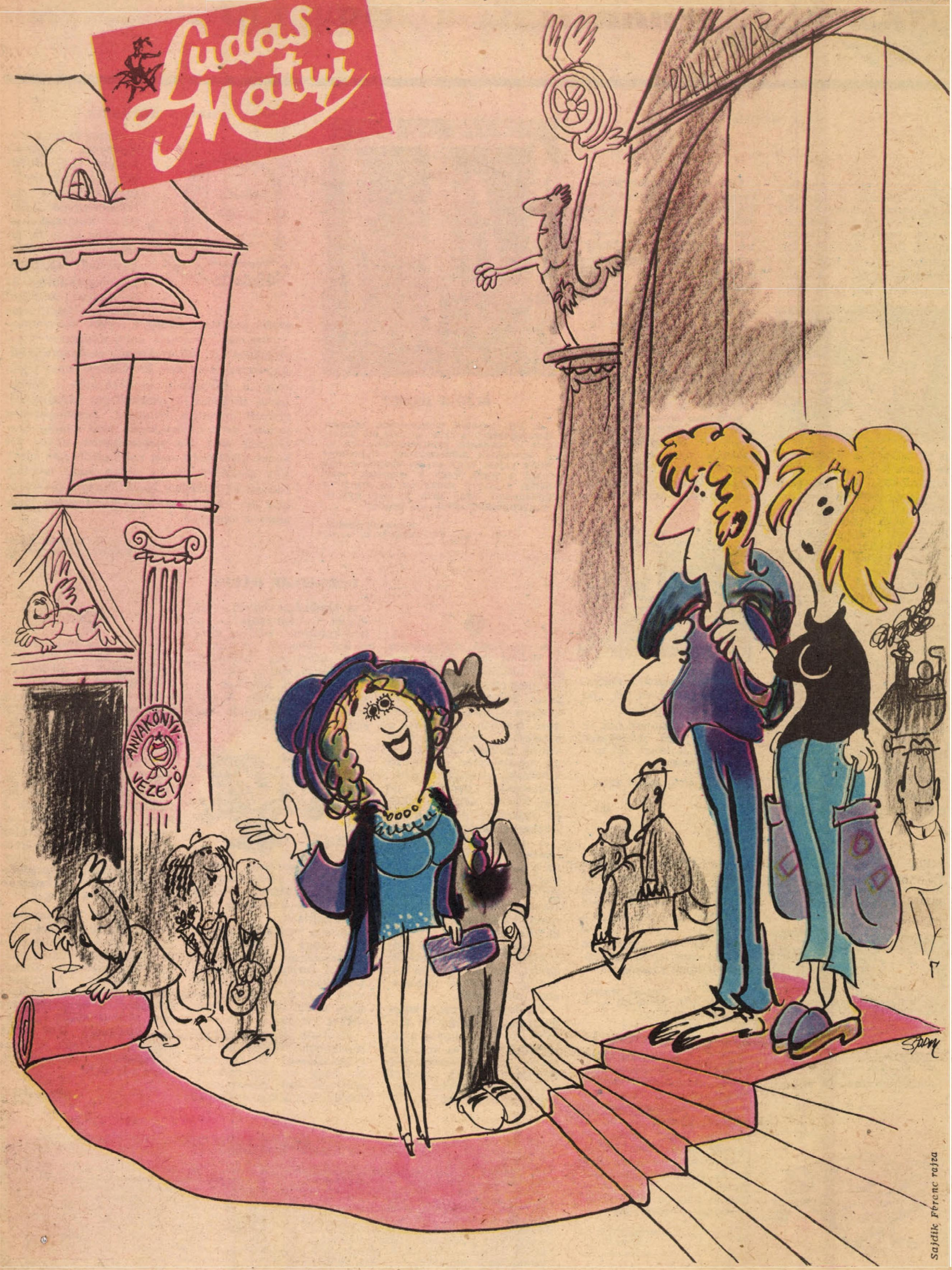
XXX. ÉVFOLYAM, 38. SZÁM Ára: 1,80 Ft 1974. SZEPTEMBER 19

Ludas Matyi

Sajdik Ferenc rajza

— *Édes lányom, ha már együtt nyaraltál a fiúddal, maradjatok együtt még egy ideig ...*

KEDVES LUDAS!

EGY. KETTŐ...

1

K. I. bevonult katonának, otthon maradt a felesége, párhónapos gyerekével, meg a 800 forintos gyermekgondozási segéllyel. Társadalmunk ilyen esetekben önzetlenül segít: a feleség fizetéskiegészítést kaphat, csak utána kell járni. Ment

is az asszonyka, karján apró gyerekével, az illetékes hivatalokba, beszerezte a szükséges papirokat és pecséteket. *Egyhónapi várakozás után* megszületett a határozat: június elsejétől havi 800 forint fizetéskiegészítést folyósít a Nyugdíj Intézet a családnak.

Azóta a férj leszerelt, s már meg is kapták az újabb határozatot: augusztus 31-i hatállyal a Nyugdíj Intézet beszünteti a havi 800 forint küldését.

Határozatot tehát már kettőt is kaptak, pénzt azonban még egy fillért sem. Sebaj, majd megkapják visszamenőleg. S azon megvehetik a gyerek számára a kosztot, ruhácskát, bébiápolási cikkeket az elmúlt három hónapra visszamenőleg.

Ráérős ország vagyunk, ebből is láthatjuk.

2

Évfordulót ünnepelünk: kerek egy esztendeje már, hogy Vácott meg kellett volna kezdeni 226 új lakás átadását. A határidők csúsztak, módosultak, a lakások várományosai mind türelmetlenebbek lettek... De nem is kell a részleteket elmesélnem, hiszen többször is írtunk róla ezeken a hasábokon. Ám az utóbbi hónapokban hallgattunk az ügyről, a kedves olvasó ebből bizonyára azt gondolta, hogy hepienddel végződött a dolog: a tulajdonosok beköltöztek az új lakásokba, s boldogan élnek, míg meg nem vetemedik az ajtófélfájuk... Hallgatásunknak azonban más oka, magyarázata van. Időközben ugyanis a tévé is foglalkozott a váci lakásépítéssel

egy nagy helyszíni riportban. Csendben vártuk, mi lesz a riport hatása?

Azóta több hónap telt el. Eredmény: az illetékesek átadtak a sajtónak 226 tonna magyarázatot.

Lakást még egyet sem.

(r)

FŐZŐLAP

Egy éve keresek már villanytűzhelyemhez 1200 W-os középgyöngyös főzőlapot, de sehol sem

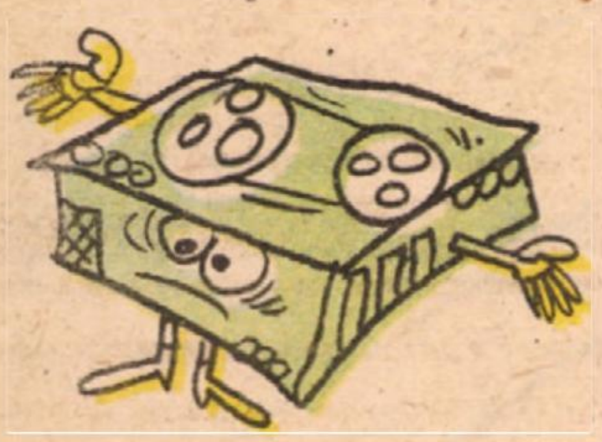

kapok. Állítólag a gyártó cég, a Pápai Elekthermax Villamos Hőkészülékek Gyára már régóta nem szállított ilyen főzőlapot a boltokba. Vajon miért nem? És mit tegyen az, akinek nagy szüksége lenne egy ilyen főzőlapra?

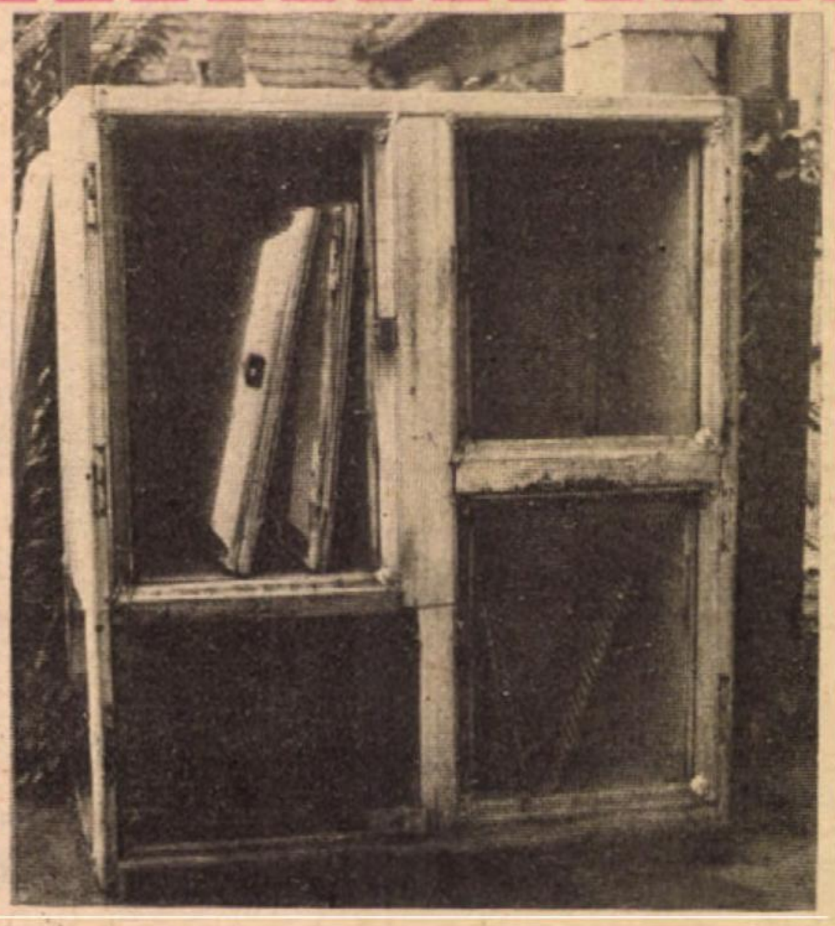
Vrana Jánosné
Bp. XVI., Simongát u. 18.

MAGNÓ

KISZ-szervezetünk ZK—120 típusú magnetofonja tavaly március óta a Sárbogárdi Vegyesipari Ktsz műszerész részlegében van. Azóta nem tudták megjavítani, mert állítólag nem kaptak hozzá alkatrészt. Ez nagyon közkedvelt típusú magnó, nem valamilyen egyedi darab, nem értjük, hogy miért nem lehet másfél év óta alkatrészt kapni hozzá? Vagy lehet, hogy nem is nagyon törte magát utána a javítórészleg?

Németh László
KISZ-titkár
Sárszentágota

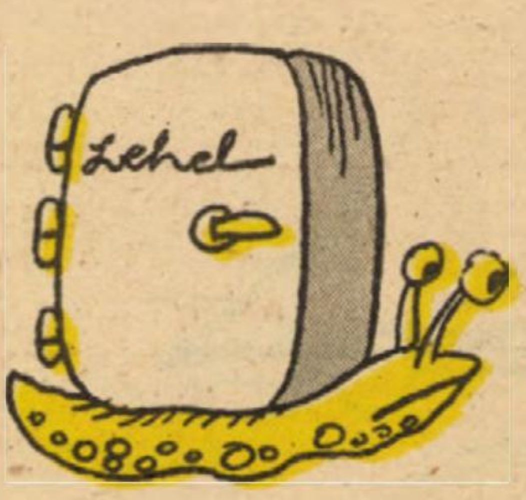

ELJŐ A JEGES?

A VII. kerületi Kultúrotthon Étterem kerthelyiségében egész nyáron ott díszelgett a vendégek gyönyörködtetésére ez a kimustrált hűtőszekrény. Remélhetjük-e vajon, hogy az ősz beálltával eljő majd a jeges, vagy a szemetes, vagy bárki, s elviszi onnan ezt az ormótlan hulladékot? Vagy még a jövő nyáron is gyönyörködhetünk ott benne?

Wismann Sándor
Bp. VII., Magyar L. u. 18.

HOL A HŰTŐGÉP?

Június 28-án a Hűtőgépgyár Márkaszervize (1369 Budapest Pf. 303) elszállított javításra egy 210/60 típusú „LEHEL" hűtőszekrényt.

Július 15-én írt levelükben arról tájékoztattak, hogy a gépet megjavították, az üzemképes, és rövid határidőn belül vissza fogják szállítani, addig is legyek türelemmel.

Türelmes várakozás után, augusztus 10-én sürgettem a hűtőszekrény visszaszállítását. Augusztus 14-én kelt levelükben ismét írják, hogy a hűtőgépet rendbehozták, „kérjük szíves türelmét, a hazaszállítás időpontjáról távirati értesítést küldünk". Szeptemberben járunk, de a hűtőszekrény még mindig nem érkezett meg. Ha megjavították, akkor két hónap alatt miért nem szállították már haza? Úgy gondolom, nincs olyan nagy távolság Dióskál és Budapest között, hogy a 2—3 órás utat két hónap alatt nem tudta volna megtenni a hűtőgép!

Kámán József
Dióskál, Rákóczi út 47.

GAZDÁTLAN HÁZAK

1

A napokban ellátogattam a Molnár utca 20-ba, egy jeles festőművész-restaurátor negyedik emeleti lakásába. Szívesen elgyönyörködtem volna a falon sorakozó festményekben, de a szememet más, kevésbé vonzó látvány kötötte le: a mennyezeten pompázó absztrakt vízfoltok. Felhőszakadáskor becsurog az eső, vízben úszik a lakás és veszélybe kerülnek az értékes műalkotások.

A család állandó izgalomban él. Izgatottan figyelik a rádióban elhangzó meteorológiai jelentéseket: vajon milyen időt jósolnak? Ha csapadékot, akkor vödröket, kannákat, lavórokat készítenek elő.

A tetőszerkezet és a padlásfödém évekkel ezelőtt tönkrement. Két helyen kellett az omladozó mennyezetet aládúcolni.

Vendéglátóm nagy köteg ügyiratot tett elém az asztalra: 1961 óta folyik a levélváltás közte és az illetékesek között. Vizsgálatok, helyszíni szemlék követték egymást, de érdemi intézkedés nem történt.

A tömbházfelügyelő — öt épület kormányzója — a közelmúltban végleg külföldre távozott. A kapu alatt sitt-kupac halmozódik. Nincs, aki a szeméttel megrakott kukákat levigye az emeletről. A felvonószerkezet mozdulatlanságba dermedt.

A lakóbizottság elnöke mindezekről tájékoztatta az V/6-os Házkezelőséget, ahonnan a következő választ kapta:

„Szíves tudomására hozzuk, hogy a házingatlan felnormázása folyamatban van. A normázás elkészülte után háztakarítót alkalmazunk az épület tisztántartására. Addig is szíves türelmüket kérjük."

Jó lenne, ha egy kicsit serényebben intézkedne a házkezelőség! Ne felejtsék el, hogy a „felnormázás" alatt az eső zavartalanul folyik — a lakók nyakába!

2

A Váci utca 18-as számú házból nyugdíjba vonult a házfelügyelő és elköltözött a környékről. Árva maradt a ház, felügyelet nélkül. A lépcsőházat nem takarítja senki. A szemetet kénytelenek a lakók levinni a kapu alá, ha nem akarnak a piszokba fulladni.

A legfájóbb az, hogy az IKV, biztonsági okokra hivatkozva, kikapcsoltatta a liftet. Azóta a rokkant és szívbeteg lakók is gyalog vonszolják magukat az emeletekre. Az épületben orvosok is laknak; a lépcsőkön verejtékezve gyalogolnak fel hozzájuk a betegek.

A helyzet tarthatatlan. Talán megoldást lehetne találni, csak keresni kellene! A nyugalomba vonult házfelügyelő esetleg elvállalná a gondnoki, felügyeleti teendőket, — tisztességes fizetésért. A nyugdíjaztatás nem történt máról holnapra. Bőségesen lett volna ideje az IKV-nak új házfelügyelőről gondoskodni. Mire vártak?

(fenyvesi)

A CÍMZETT VÁLASZOL

A „Pici a pénztár" című cikkel kapcsolatban közlöm, hogy a Nyugati pályaudvar nemzetközi pénztára az elmúlt évig az úgynevezett „Ceglédi" váróteremben működött. Az állandóan dohányfüstös, utasokkal tömött váróterem nem volt alkalmas arra, hogy egyidejűleg a zömében külföldi utasok által igénybevett nemzetközi személypénztárnak is helyet adjon. A nemzetközi pénztár jobb elhelyezésének érdekében az addig kultúrváróteremnek használt, több mint 50 négyzetméter nagyságú helyiséget alakíttatták át. Egyidőben két nemzetközi pénztár működik. A helyiség egy-két hét kivételével — amikor az utasforgalom a maximumra emelkedik — elegendő az utazóközönség részére.

Sajnos, a Nyugati pályaudvar korszerűtlensége és a megnövekedett feladatok és igények miatt előálló zsúfoltság, valamint a helyiségek hiánya nem teszi lehetővé korszerű, minden kényelmet kielégítő nemzetközi pénztár létesítését.

Fülöp Lajos
o. v.
MÁV Budapesti Igazgatóság

MŰSORKÖZLÉS

A minap expressz-levelem érkezett a Soroksári útról. A „MEGMAG-Művek" elegáns, merített levélpapírján ez állt:

„Felkérem, hogy f. hó 9-én, a vállalatunknál megtartásra kerülő műsor konferálását vállalja el. Elfogadás esetén előzetes, személyes látogatását kérem a részletek megbeszélésére. Tisztelettel Utác Kelemen vezérigazgató."

Már sokszor konferáltam különböző üzemi rendezvényeken, miért ne vállaltam volna el ezt a felkérést is? Nem látszott problematikusnak a dolog, de amikor bementem, Utác Kelemenhez, a szájam is tátva maradt a meglepetéstől. A vezérigazgató ugyanis ezzel kezdte:

— Nem vidám vállalati buliról van szó. Egy igen nehéz ülés előtt áll az igazgatóság: a vállalat munkájáról és az eredményekről kell referálnunk az iparág miniszterhelyettesének, és a vele kiszálló tekintélyes bizottságnak. A mi beszámolónk — őszintén megmondom önnek — igen nyomasztónak ígérkezik, jóval több negatívummal, mint pozitívummal a vállalat munkájáról. Az ön feladata az lenne, hogy egy vidám, derűs szöveggel kösse össze a felszólalásokat és így enyhítse azoknak nem éppen vidám mondanivalóját.

A fejemet vakartam a feladat hallatán, de annak újszerűsége alkotó izgalommal töltött el, ezért rövid habozás után elfogadtam a megbízást. Utác Kelemen ezután bediktálta nekem a beszámoló programját, a felszólalók sorrendjét és témáit, majd bizakodóan búcsút vett tőlem.

Így került sor a „MEGMAG" ez évi legjelentősebb tervbeszámolójára az igazgatósági tanácsteremben. Elsőként én álltam fel a hosszú tárgyalóasztal mellett, könnyedén meghajoltam és így szóltam:

— Szeretettel köszöntöm a megjelenteket, sok beszédnek sok az alja, lássuk a medvét, illetve halljuk a medvét! Medve Árpád főmérnök elvtársé a szó!

A főmérnök felállt és fakó hangon ismertette az elégtelen termelési eredményeket, majd fáradtan helyet foglalt. Nyomasztó csend volt, a vezérigazgató segélykérő tekintetet vetett rám. Ismét rajtam volt a sor, felpattantam:

— Medve elvtárs felszólalásához — szóltam vidáman — valamennyien igen stílusosan hümmögtünk és brummogtunk! Most két napirendi pontot ajánlok. Első pont: Izig elvtárs megbírálja a vállalat vezetőségét. Második pont: Izig elvtársat — vidékre való lehelyezése alkalmából — szívélyesen elbúcsúztatja a vállalat vezetősége!

Izig Béla rettenetes dolgokat mondott, nem is részletezem. Minden tekintet a vezérigazgatóra szegeződött, éreztem, hogy most sorrendet kell változtatni a programon, hát e szavakkal álltam fel:

— Kedves meglepetés következik most! Utác Kelemen elvtársé a szó, s ha tegeződnék vele, most azt kérdezném tőle: nem utác?

Konduktor Gézáné felszólalása előtt egy pompás anyós-viccel próbáltam elütni az üzemi bölcsőde elhanyagolásáról szóló ismertetést, majd a fő-

könyvelőt egy skót viccel jelentettem be. Közben figyeltem a miniszterhelyettest. Az egész értekezlet alatt egyetlen mosoly sem hagyta el az ajkát. A bizottság is komor volt. Ezeknek dolgozhat az ember — gondoltam magamban bosszankodva — „az isten mentsen meg ilyen közömbösségtől". Még kezet sem fogtak velem az értekezlet után, megbántódva távoztam, tiszteletdíjamat meg sem számoltam. „Ennek a „MEGMAG"-nak is befellegzett" szögeztem le magamban, kilépve a gyárkapun.

Néhány perc múlva mégis felhívtam Utác Kelement, hogy még a helyén van-e? Ott volt, mindjárt be is kapcsoltak hozzá.

— Minden rendben? — kérdeztem, és igyekeztem, hogy ne érezzen semmi kajánságot a hangomon. A vezérigazgató pedig így felelt:

— Minden. A miniszteri bizottság megállapította, hogy a konferansz-szöveg lapos volt és nagyon csodálkoztak, amikor megmondtam nekik, hogy mennyi honoráriumot kap ön egy ilyen közreműködésért. Különben minden rendben van.

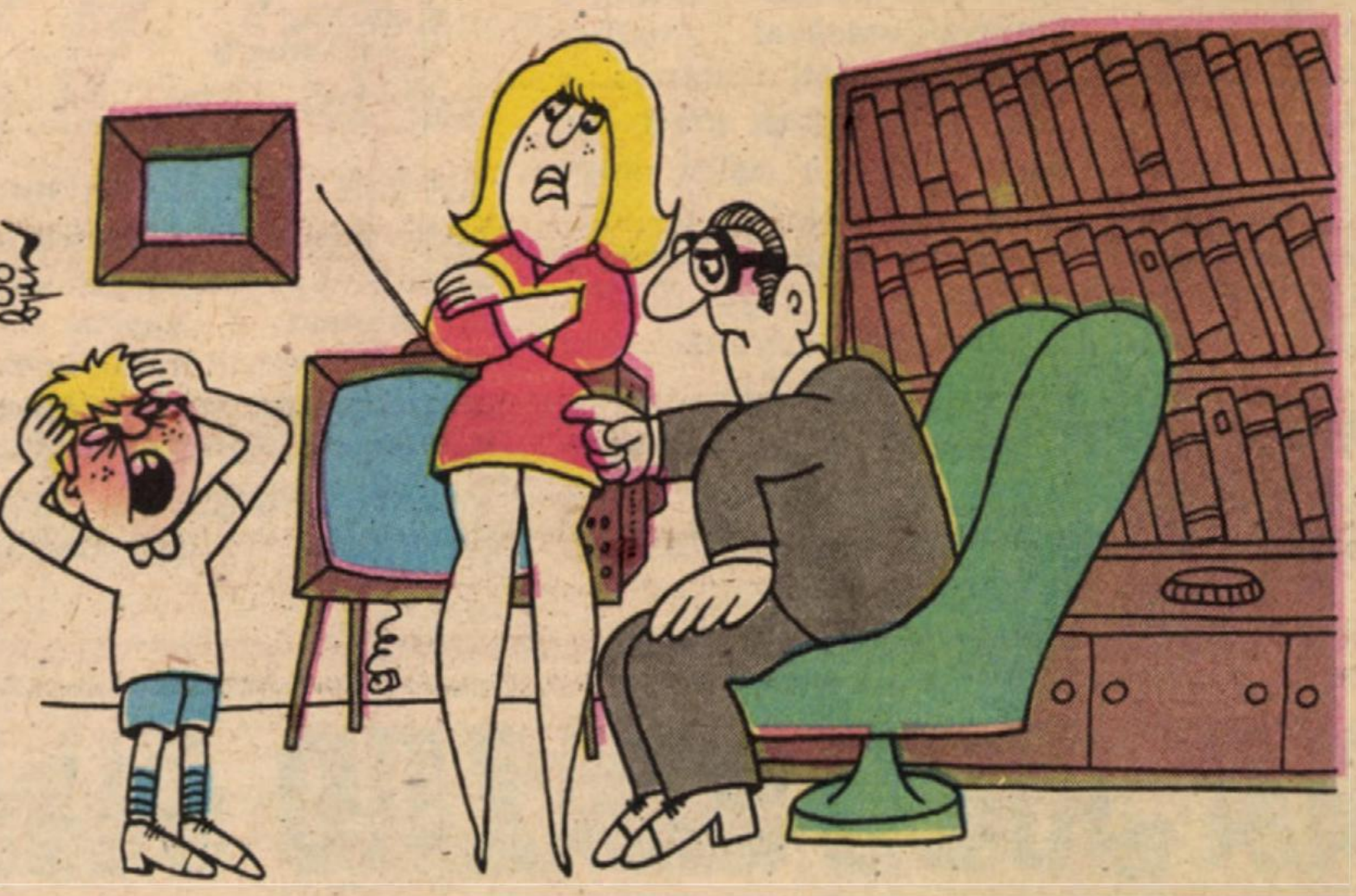
Somogyi Pál

AZ ANGOL KONZERVATIVOK KÉSZÜLŐDNEK A VÁLASZTÁSRA

– Azt hittem, cukorhiány van...

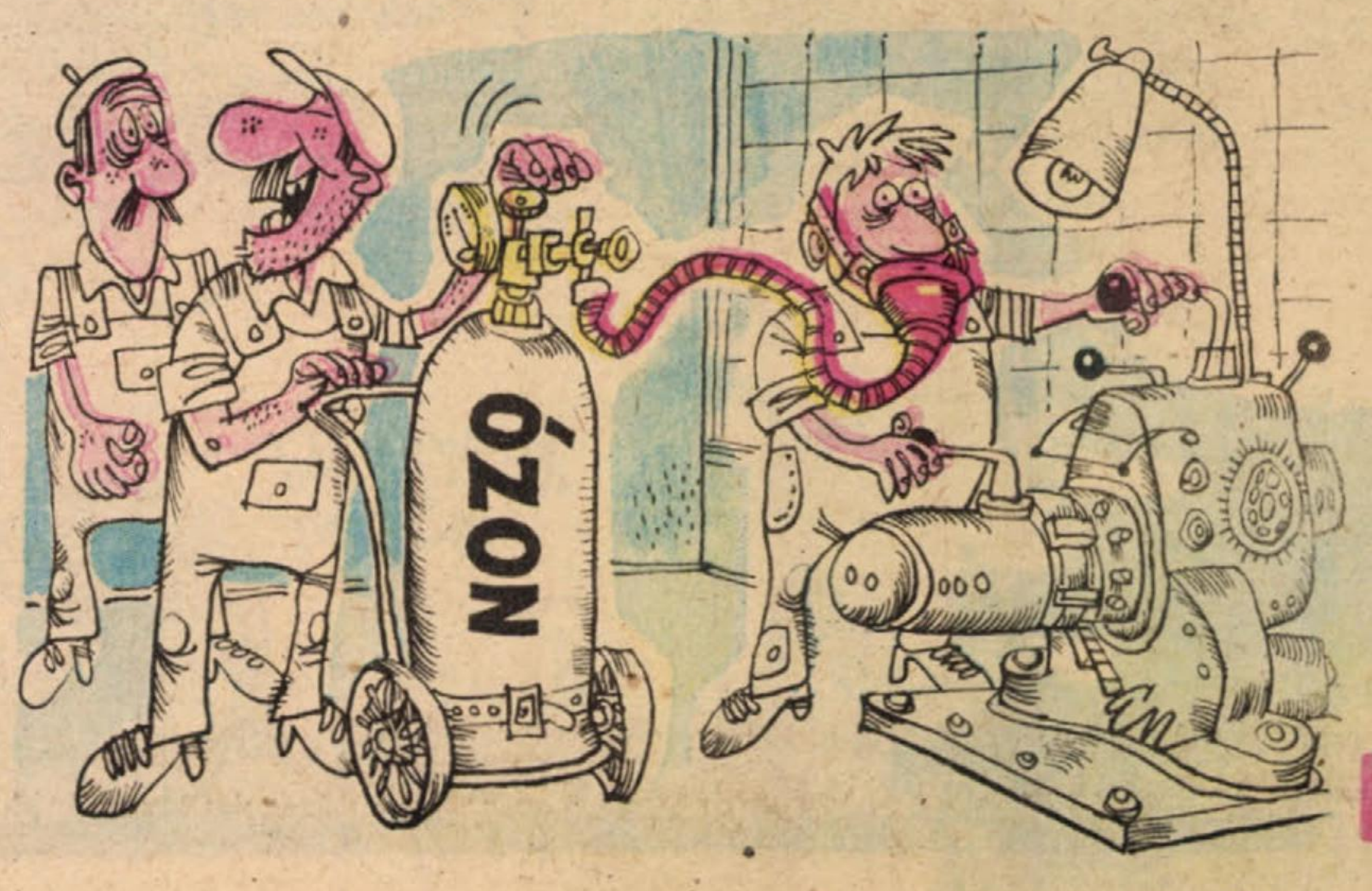
(„Morning Star", London)

IDEGES SRÁC

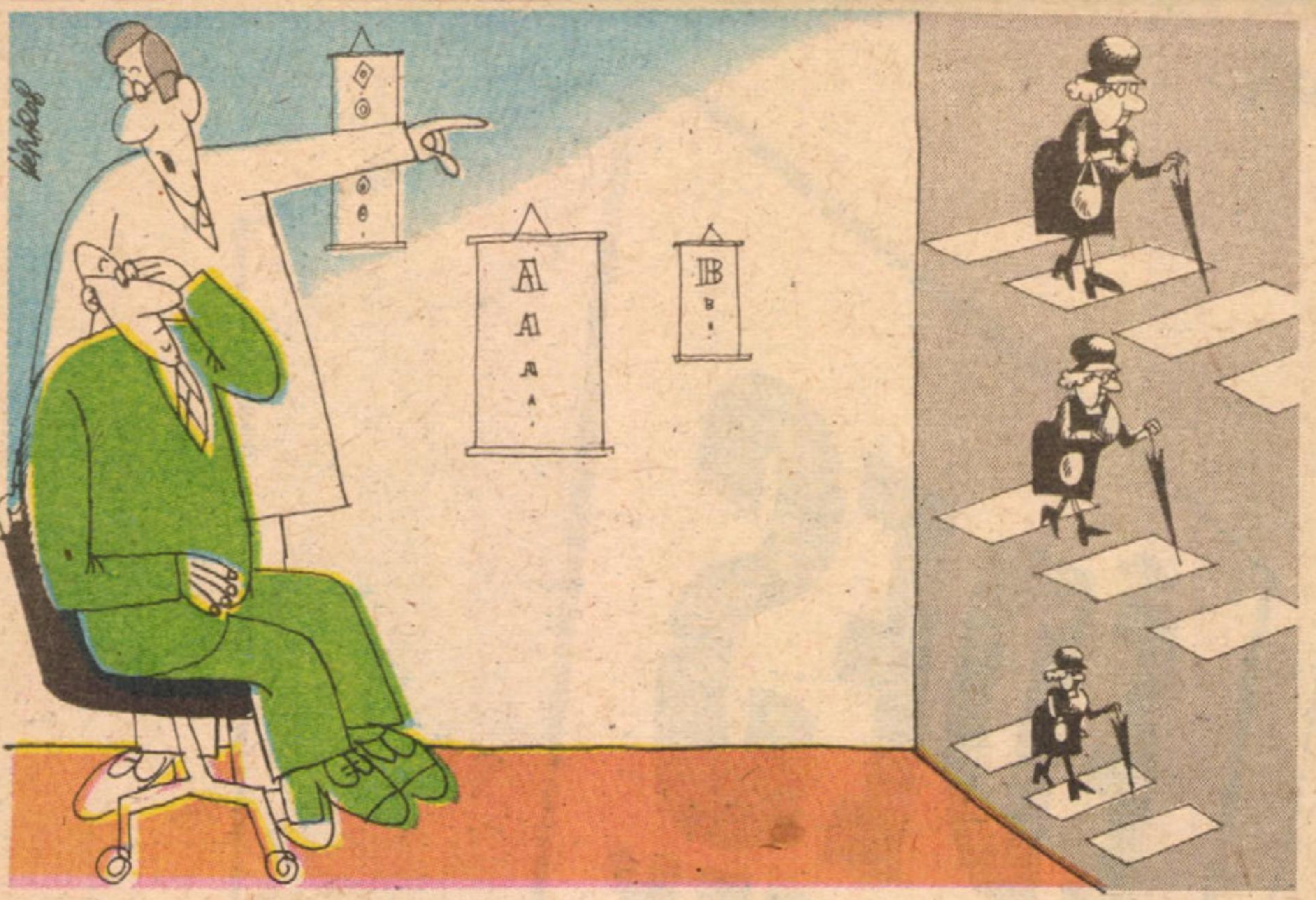
– Rendben van, atomtudós leszek, csak már hagyjatok békén a pályaválasztással!...

GONDOSKODÁS

– A szakszervezeti bizottság elintézte: nálunk mindig jó a munkahelyi légkör.

SZEMORVOSNÁL

ÍGÉRIK: RÖVIDESEN LESZ ELÉG KÁD

– Most már csak néhány hónapot kell várniuk a fürdéssel...

Levélváltás a sértődésről

Tisztelt Szerkesztő úr!

Fel vagyok háborodva a Ludas Matyiban megjelent „Ha szűk a keresztmetszet” című cikk miatt. Az újságok szinte sorozatban foglalkoznak a titkárnőkkel. Mikor fogják ezt a témát megunni? A Ludas Matyi az utóbbi időben nem foglalkozott a titkárnőkkel, de félek, hogy újra kezdik.

Én húsz év óta titkárnő vagyok egy jelentős hivatalban. Munkámat legjobb tudásom szerint rendesen végzem. Bizonyára vannak olyanok is, akik, mint a cikk írja: „derékövként ható piciny miniszoknyával” akarnak érvényesülni. Aki ezt csinálja, gondoljon arra, hogy a fiatalság elmúlik, mindenki megöregszik, tehát közép és hosszabb távon is inkább dolgozni érdemes, sőt jól dolgozni.

Tisztelt Asszonyom!

Lapunk az utóbbi években, a korábbiakhoz képest valóban kevesebbet foglalkozott a nagyon fontos munkát végző titkárnőkkel. Becsüljük és tiszteljük őket. Ez azonban nem zárja ki, hogy az olyan jóízlést sértő jelenséget, amelyről az említett cikkben szó van, ne állítsuk pellengérre. Ez nem vonatkozik sem önre, sem másokra, akik munkájukat korrekten végzik. Mint a cikkből kitűnik, arról a gépírónőről szól a mese, aki öltözködésével „blúzának kivágásából elővillanó formáival” úgy véli, hogy női mivoltának túlságos hangsúlyozásával válhat belőle vállalati titkárnő. A cikk ezt a típust gúnyolja, éppen azzal a céllal, hogy kijózanítsa ezeket az ifjú és csinos lányokat abból a tévhitükből, hogy boldogulásuknak (karrierjüknek) ez az egyetlen útja.

Ismerek olyan vezetőt, aki mellé nagyon csinos gyors- és gépírónőt osztottak be. Tehetsége alapján alkalmas lett volna arra, hogy titkárnővé képezzék ki. Ám az érettségizett (alig tizenkilenc éves hölgy) a hivatalba nem való mininél is minibb szoknyájában, mesterkélten ringó járásával fölényesen

járt-kelt és nem titkolta, hogy neki nem a gyors és gépírás az elsődleges célja, hanem a karrier — minden áron. A főnöke, ezt látva, beszélt vele és áthelyeztette a bérelszámolóba, mondván, hogy az ilyen provokatív magatartás olyan híreszteléseket és pletykát válthat ki a dolgozók körében, ami ellen egyetlen főnök sem tud védekezni, pláne, ha az illető hölgy maga is terjeszti. Egyébként is az a véleménye, hogy ha a főnök akármilyen okosan vezeti a vállalatát, mégis nagyon buta, hogyha a saját beosztottjával flörtöl vagy viszonyt folytat.

Mi általában a visszás jelenséget pendítjük meg és nem a személyt állítjuk pellengérre. Azt elvégzik a napilapok konkrét anyagok alapján. Ha mi a lapunkban — hogy csak a köznapi példákat említsem — a meg nem nevezett osztályvezető visszaéléseiről szatírát írunk, csak annak az osztályvezetőnek van joga megsértődni (illetve éppen annak nincs joga), aki tudja, hogy a bírálat róla szól. Vagy, ha teszem fel a selejtes cipőkről, a belső ellenőrzés elhanyagolásáról, a súlycsonkításról vagy a taxisok gyakori gorombaságairól, esetleg az üzleti eladóknak a vevőkkel szembeni türelmetlenségéről írunk, akkor ne érezze magát „találva”, megsértve az egész szakma. (Nem sorolom fel az összes példákat a fodrászoktól — a bürokratákig.)

Ön megsértődött, pedig mindenkinél jobban tudja, hogy nem önről írtunk. Mindenki megsértődik, aki úgy véli, hogy őt, a vállalatát, az intézményét, a hivatalát, az üzemét, az üzletét, a rossz vezetési módszerét és a többit és a többit bíráljuk. Csak éppen az nem sértődik meg, akire a bírálat vonatkozik.

Földes György

SAJDIK: A JÖVŐ SZÁZAD ÁLLATAIBÓL

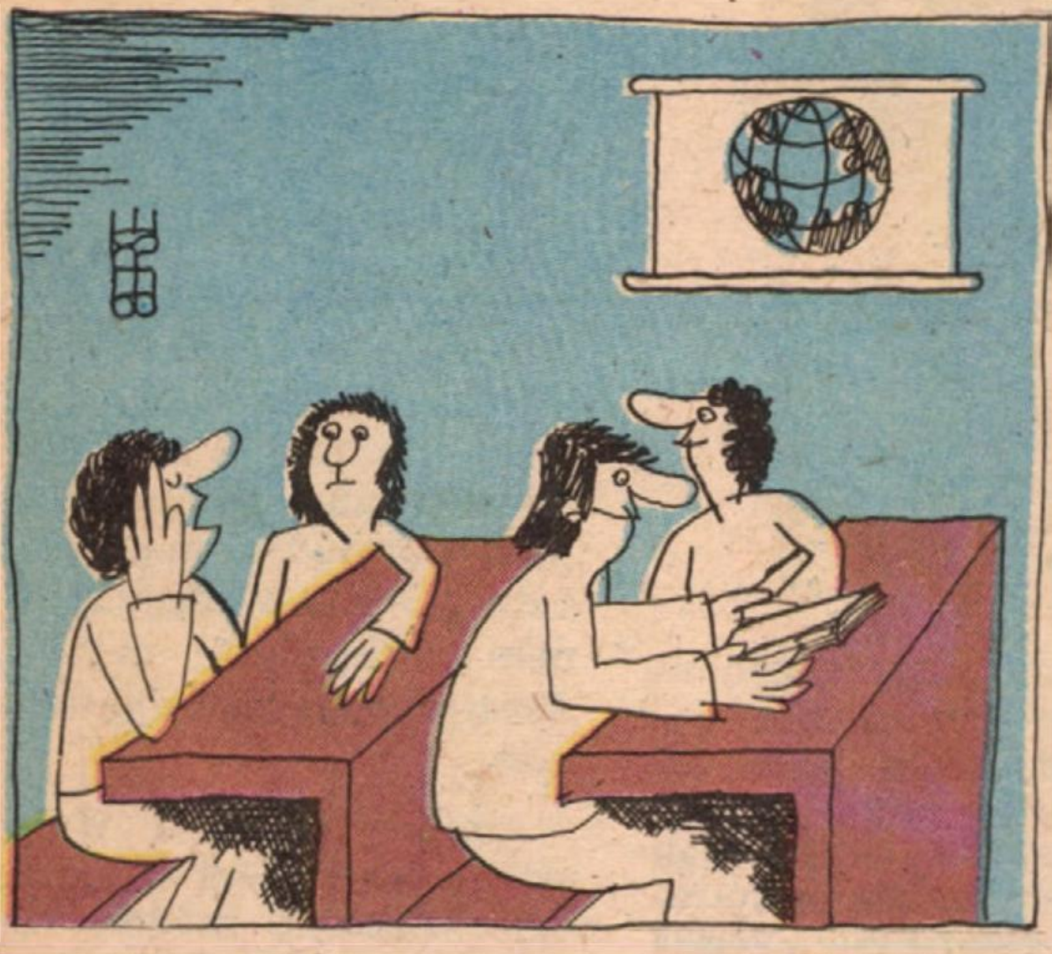

HUMOROS BEOSZTOTT

– Értse meg, főnök úr, nem ér semmit az olyan vicc, amit meg kell magyarázni...

ISKOLÁBAN

– Végre kipihenhetem a szünidei fáradalmakat...

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

– Felháborító! Így nem tudok köszönni!

– Nagy ég! Ha ekkora a kétszemélyes, mekkora lesz az egyszemélyes?

– Azt mondják, egy ügyfél...

– Irja, kolléga: egy darab bika, orrában karikával!

BESZÁMÍT A NYUGDÍJAMBA

Ki ne ismerné azt a vidám tekintetű, harcsabajszú, szőke sofőrt, aki a 77/Q autóbusz volánjánál ül, és zengő baritonján harsogja fülünkbe a megállókat...

Én jól ismerem, hiszen a vonalán járok naponta.

Tegnap este azonban alig ismertem meg a vendéglő kerthelyiségében. A tekintete ugyanis nem volt a megszokott vidám, a bajsza pedig nem csüngőtt lefelé, hanem felfelé szúrt.

— Vagy fél órája ülök itt — válaszolta baráti érdeklődésemre —, egy korsó sörre várok. De hiába szólongatom a kedves felszolgáló kisasszonyt, csak legyint. Hol a kollégáival trafikál, hol telefonál, s az előbb, amikor merészeltem megjegyezni, nem azért van itt, hogy a privát ügyeivel foglalkozzon, tetszik tudni, mit válaszolt... He? Azt mondta: „Az is beszámít a nyugdíjamba!"

Erre magam is méregbe jöttem, diszkréten félrehívtam a kisasszonyt és megkérdeztem tőle, hogy lehet így beszélni a kedves vendéggel?

— Mit háborgat engem még maga is, van nekem elég bajom — fújt rám dühösen. — Képzelje, ma délután kettő és négy között vártam a szerelőket otthon. Kértem, könyörögtem, hogy pontosak legyenek, mert én ötkor kezdek itt. Tudja, mikor jöttek? Fél ötkor, amikor épp akartam indulni ide, a munkahelyemre, és ahelyett, hogy elnézésemet kérték volna, szemrehányásomra nagy flegmán duettben válaszoltak: „Nyugi, nagysága, beszámít a nyugdíjba!"

Nosza elkértem a szerelők címét, és begerjedve rohantam hozzájuk.

— A szerelő is ember, uram — mondta a főszerelő —, s mint ilyennek joga van az ebédeléshez. Igen ám, de nekünk, akik naphosszat az utcákat járjuk, csak jogunk van, de ebédlőnk, vagy kiszabott ebédidőnk nincs. Mi tehát ott eszünk, ahol épp megéhezünk. Rendszerint valamelyik önkiszolgálóban állva kapjuk be az ételt, hogy az így megspórolt időnket is a kedves ügyfeleink rendelkezésére bocsáthassuk. Nos, ma alaposan megjártuk. Épp akkor értünk a pénztárhoz, amikor a délelőttös hölgy távozott, de a délutános még nem érkezett meg. Jó fél óráig vártunk, az étel már rég kihűlt, mire végre betipegett, s akkor is... Előbb lebonyolított egy telefont a „szívikéjével", azután púderozott, a szemét festette. Akkor én

bátorkodtam odaszólni neki, hogy szíveskedjék észrevenni minket. Tetszik tudni, mit válaszolt? „Ez is beszámít a nyugdíjamba!"

Csak természetes, hogy ezután fölkerestem a pénztárosnőt, aki kijelentette, hogy ő — bár naphosszat a pénztárban ül — a munkahelyére meg hazafelé, továbbá szabad idejében járni szokott, mégpedig cipőben. A cipő meg kopik, kimegy a divatból, tehát aznap új cipőt akart vásárolni. Talált is az egyik cipőboltban megfelelőt, de nem találta az eladónőt, mert az épp hátul volt a raktárban. Majd egy óra hosszat várt rá. Panaszt akart tenni a főnöknél, de történetesen az is hátul volt a raktárban. Mint kiderült, valami családi ügyben vitatkoztak, ugyanis házastársak. És tetszik tudni, mit mondtak a pénztárosnő jogos kifakadására? Igen, azt. Hogy beleszámít.

— Kérem — magyarázkodik a Cipőbolt vezetője —, én azért szidtam meg a feleségemet, mert elkésett, és ugye mindenki elkéshet, de éppen ő nem. Erre elsírja magát, hogy a postán, ahol a telefont akarta befizetni, a kisasszony kávézott, de nem feketét, hanem tejeset brióssal, aztán telefonozott, mintha hivatalból csinálná, de ő rájött, hogy igazában privát beszélt, s végül, amikor a sorbaállók zúgolódni kezdtek, pimaszul kiszólt az ablakon: „Nyugi, beszámít a nyugdíjunkba!"

— Kérem, én a munkámat akkor kezdtem — emlékszik vissza a reggeli incidensre a postáskisasszony —, s belátom, kissé ingerült voltam, de nem tehetek róla, ugyanis tizenöt percet vártam a buszra. Melyikre? A 77/Q-re? Miért? Mert az a jópofa, szőke, harcsabajszú sofőr vicceket mesélt a kollágáinak, és amikor szóltunk neki, hogy már tíz perce ég az indulást jelző lámpa, csak legyintett: „Csigavér, kedves utaskáim! Beszámít a nyugdíjamba!"

Én most rohanok, hogy még lapzárta előtt leadjam ezt a cikket, mert ha nem érek időben a szerkesztőségbe, nem jelenik meg, s akkor nem számít bele a nyugdíjamba.

Sólyom László

TRIBÜN

Marcello Fiasconaro, az olaszok 800-as világrekordere, érdekes trikóban szaladgált az Európa-bajnokság edzőpályáin. A trikón nagy betűkkel ez állt: *„Runners make better lovers”.* Vagyis nagyjából, hogy a futók a legkitartóbb szerelmesek.

A nemzetközi szövetség természetesen tiltja a mezen viselendő reklám minden változatát. De lehet, hogy ez az önreklámra nem vonatkozik.

* * *

Az angol labdarúgás legkínosabb története, hogy 1895-ben, egy birminghami üzlet kirakatából, ellopták a trófeák trófeáját, az Angol Kupát. Már az 1896-os döntőt pótserlegért játszották. Nos, nemrégiben jelentkezett a tettes.

— Pénzszűkében voltam — írta. — Beolvasztottam a kupát és apránként eladtam.

Akkor tizenkét éves volt. Ma kilencvenegy. Utána kéne járni, mit művelhetett az elmúlt hetvenkilenc év során.

* * *

Az Amerikai Rugby Liga elnöksége egy kis elsősegélyfüzetet bocsátott ki. Egy érdekes idézet:

— Az emberi harapás éppoly veszélyes, mint az állati és azonnali kezelésre szorul.

Amilyen kemény fickók ezek a rögbijátékosok — annak se lehet egészen veszélytelen, aki harap...

* * *

A francia kiscsapat elveszít egy mérkőzést, a játékosok szomorúan ballagnak le a pályáról. A csapatkapitány vígasztalni próbálja őket.

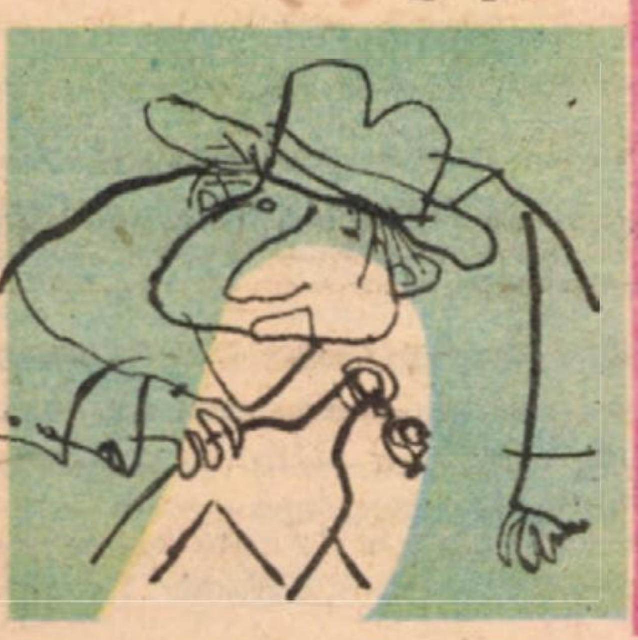
— Fel a fejjel! Nélkülünk ők sem győzhettek volna!

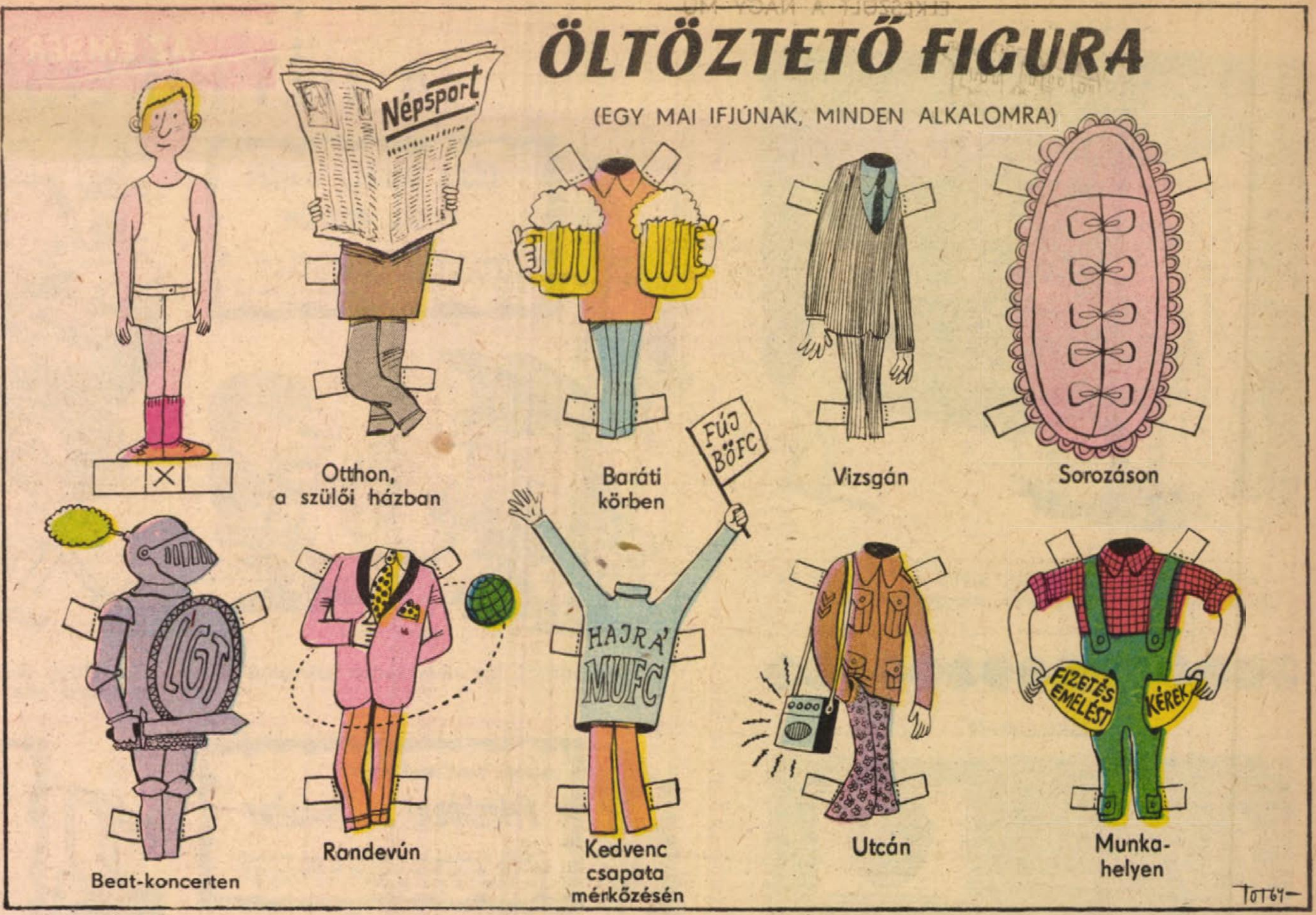
* * *

Dán lelátókról is berepült a pályára néhány sörösüveg, mire a szövetség azonnal intézkedett. Kimondták, hogy a jövőben a sporttelepen csakis ásványvizet szabad árusítani.

Világos. Szódásüveget hajigálni mégiscsak sportszerűbb!

(p. p.)

ASZINKRON

Nem *a szinkronról,* hanem az *aszinkronról* szeretnék néhány zokszót ejteni, arról az antagonisztikus ellentétről tudniillik, ami a szinkronizálandó szöveg és az azt mondó külhoni művész, illetve annak magyar megfelelője közt mindgyakrabban fellép. Ami annál csodálatosabb, mert a honi művész mindig hallja az eredeti szöveget, mi több: dokumentumfilmek esetében még a nézők is hallják, félhangosnak szánt, de teljesen érthető formában.

Így történhetett meg — ez volt a kezdet! — a méltán nagy népszerűségnek és széles körű hallgatottságnak örvendő Bernstein-koncertek első adásai idején az amerikai szalagon hallható konferálással ellentétben a magyar címolvasó a kiváló karmester nevét *„Börnsztin”*-nek mondta. Elvégre micsoda arcátlan álszerénység azoktól az amerikai imperialistáktól, hogy ők egy ilyen zseni nevét egyszerűen és szimplán *Bernstein*-nek mondják. Úgy, ahogy írva — és Amerikában mondva — vagyon.

Ez azután végzetes vetélkedést indított útjára; ha a TV Börnsztin-t mond, nosza a rádió *Isaac Stern* nevét *Ejzák Sztörn*-re „magyarosította”. S amikor a TV hírül adta, hogy megkezdődtek *Bejrutban* (figyelem: nem *Bayreuthban*'!) az ünnepi Wagner-előadások, a rádió nemcsak sietve lekötötte a teljes Ring közvetítését, de a *soknyelvű konferálás felett* magyarul azt is közölte, hogy mely kiváló énekesnő alakítja *Fricccka* (az írott *Frickát* betű szerint értelmezve s a ck-t kitagadva a germán ábécéből) szerepét. Tette pedig mindezt oly konzekvesen-büszkén, hogy a négyórányi közvetítés végén — miután a szimpatikus bemondónőt senki sem figyelmeztette, netán világosította fel — ismét csak Fricckáról beszélt, a félreértések elkerülése végett erősen megnyomva zengzetes kisalföldi c-betűjét.

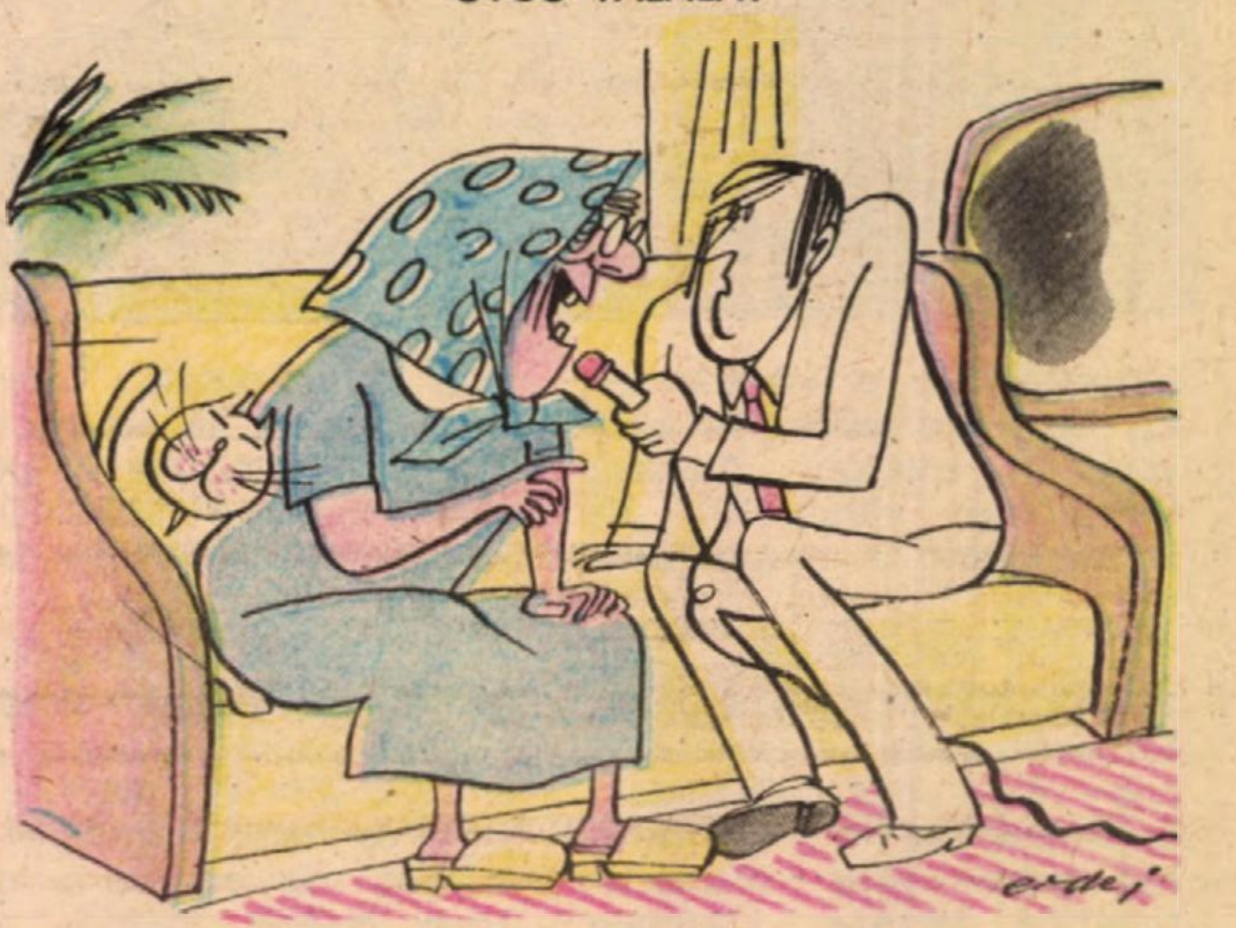
A koronát a *Nagy csaták* utolsó részének adása tette fel az ügyre. Miközben kiválóan hallható volt a szinkronizálandó francia szöveg, s ha másból nem, abból megtudhatta ország-világ, hogy azt a bizonyos *Nimes* nevű várost — miért, miért nem *Nim*-nek ejtik, a Nemzeti Színház tehetséges, szimpatikus művésze csökönyösem *Nimess*-t mondott, kiegyenlítve ezt azzal, hogy viszont *Aschaffenburg* sch-ját egyszerűen es-nek gondolva (és hallva az eredetiben!), művelt ember módjára, aki tudja, hogy ez a betű tipikusan magyar, finom külföldi módjára *Aszaffenburg*nak ejtette a szót.

Amikor aztán a *Wehrwolf* rossz emlékű kifejezést ilyen rosszízű módon kellett viszonthallanom, hogy *Fervolf* (amiből arra következtettem, hogy a művész hallott valamit a germán fau-betűről harangozni, csak épp nem tudta, hogy az nem azonos a dupla v-vel!) akkor — bármennyire is sajnáltam a nagyszerű produkciót! — sietve elzártam a készülékem.

Féltem, hogy a rendező a végén azt közölteti majd velem, hogy *Börlin elestét* láttam.

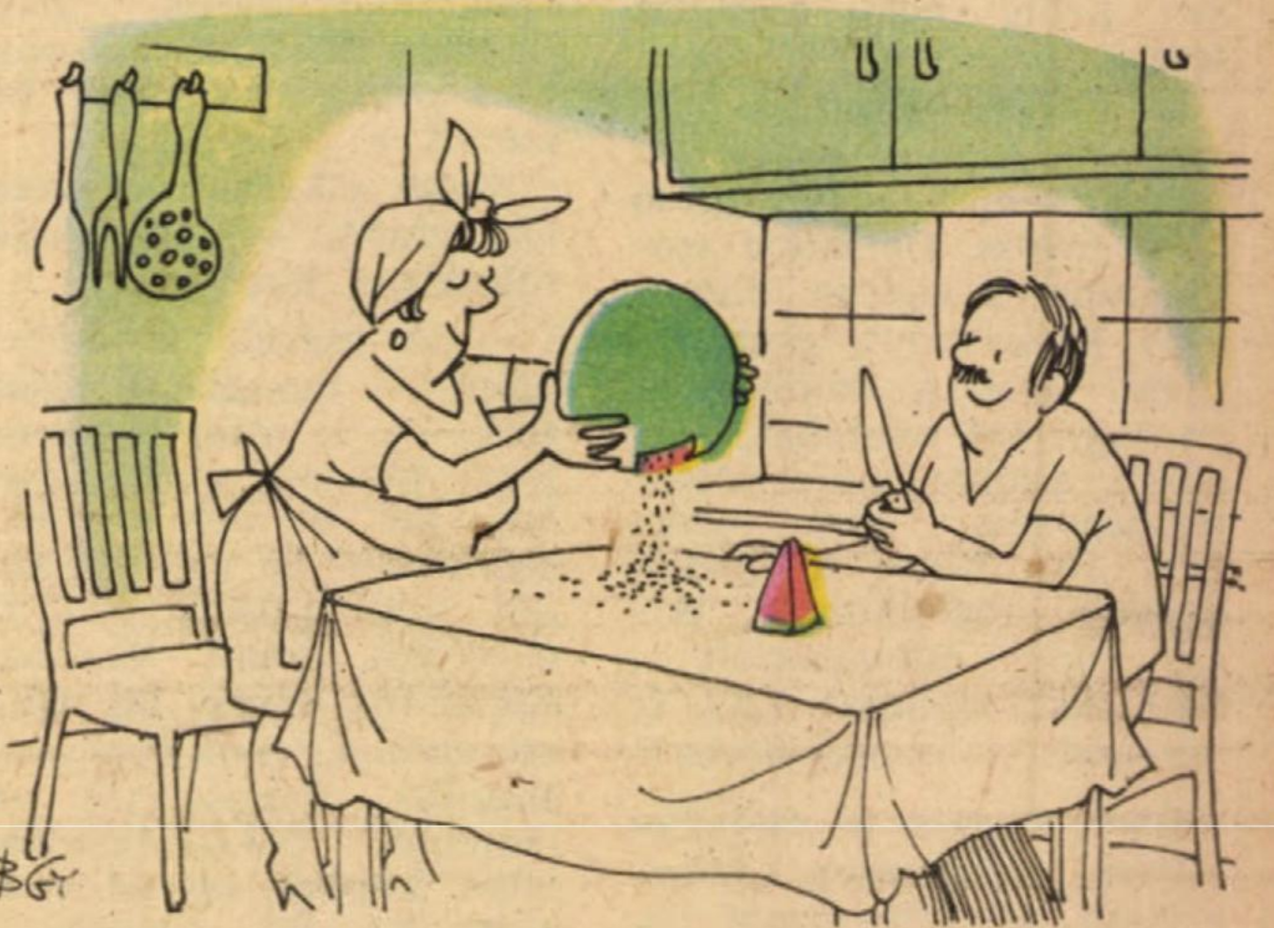
Rácz György

ÖTÖS TALÁLAT

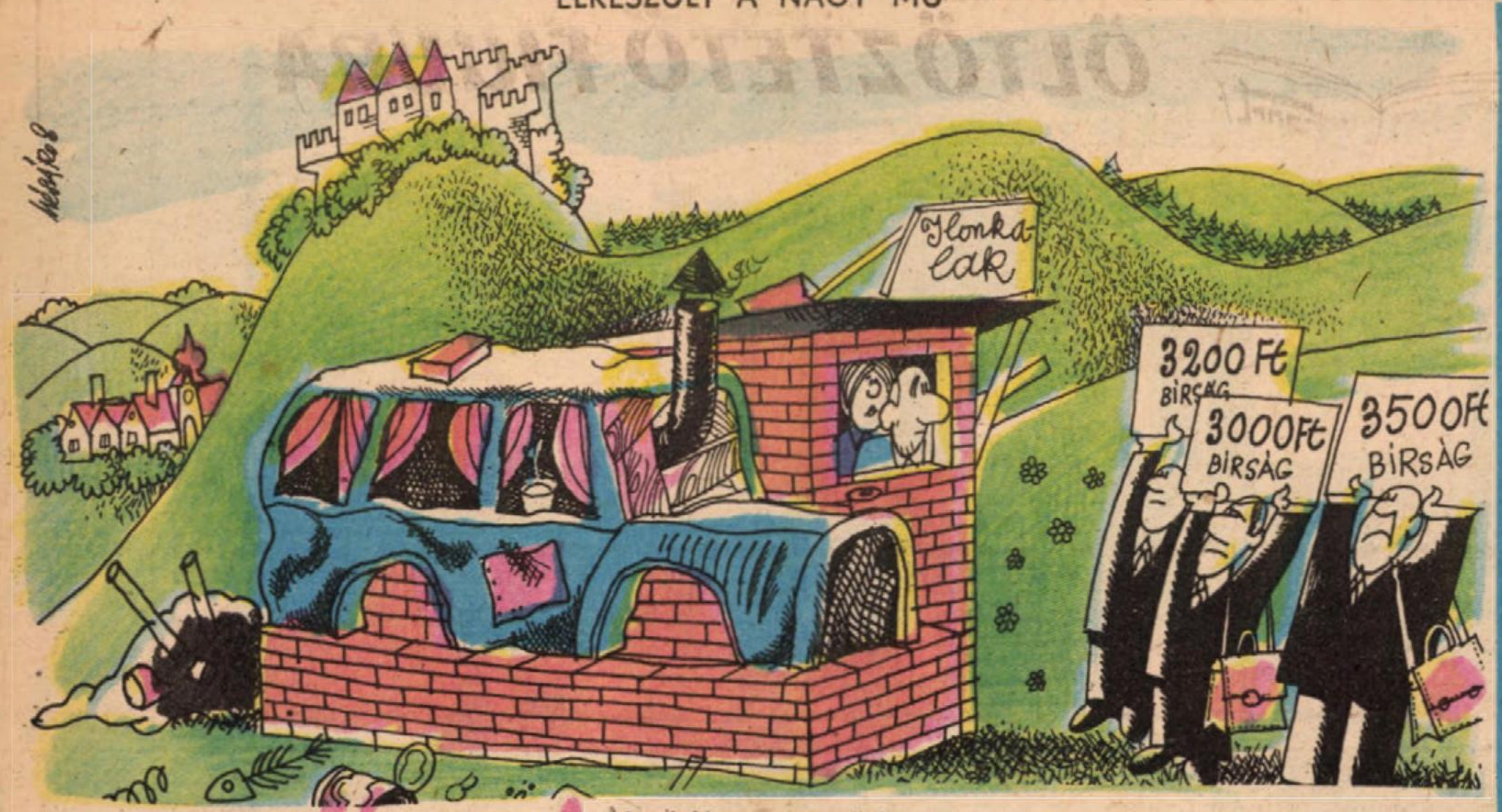
– És mit vesz ebből a sok pénzből, Julis néni?
– Veszek egy Zsigulit, és feljárok Pestre karambolozni.

HIBRID DINNYE

Ki lehet belőle szórni a magokat.

ELKÉSZÜLT A NAGY MŰ

Munkában a zsüri.

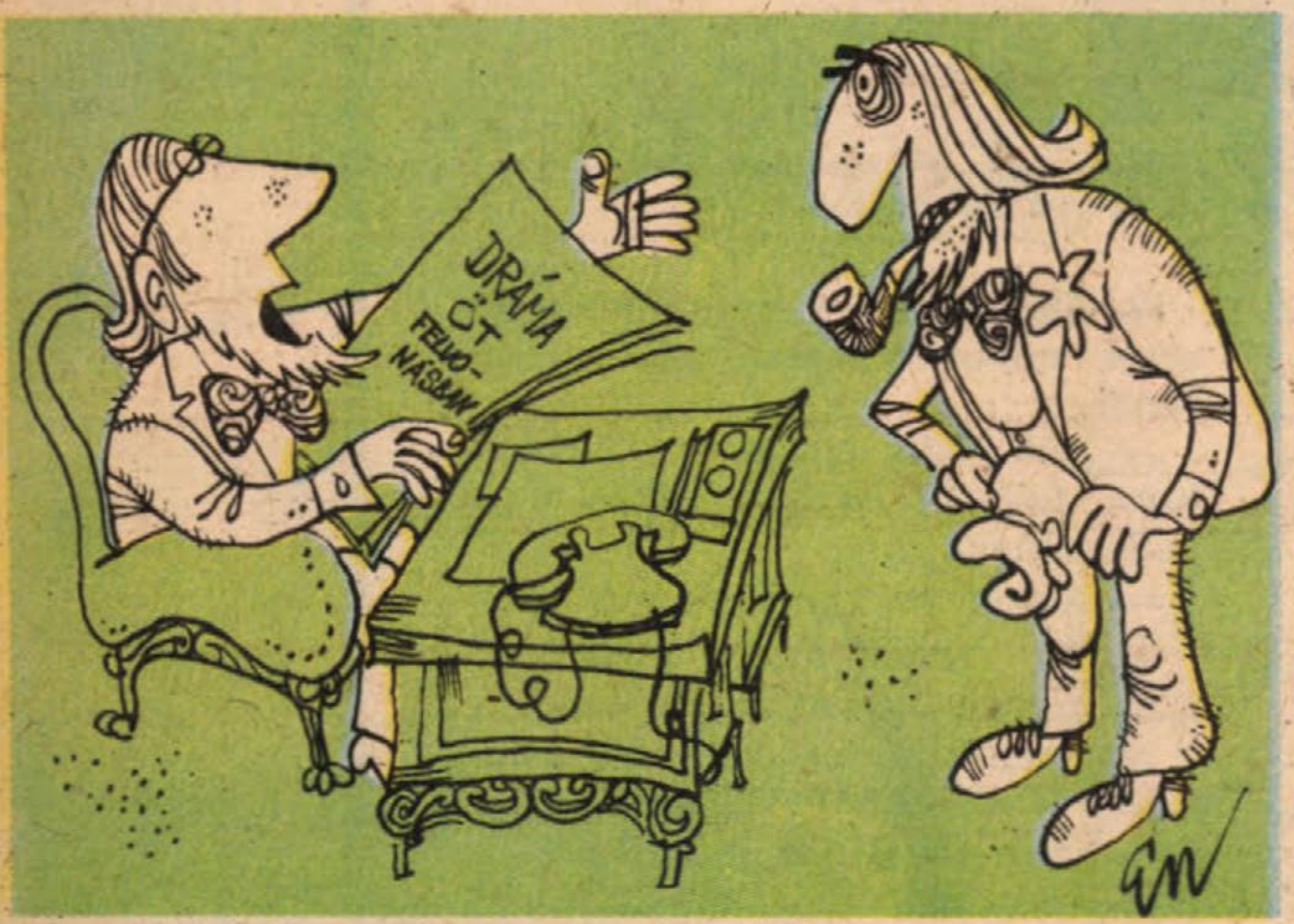
AZ EMBER TRAGÉDIÁJA V.

„Küzdést kívánok, diszharmóniát."

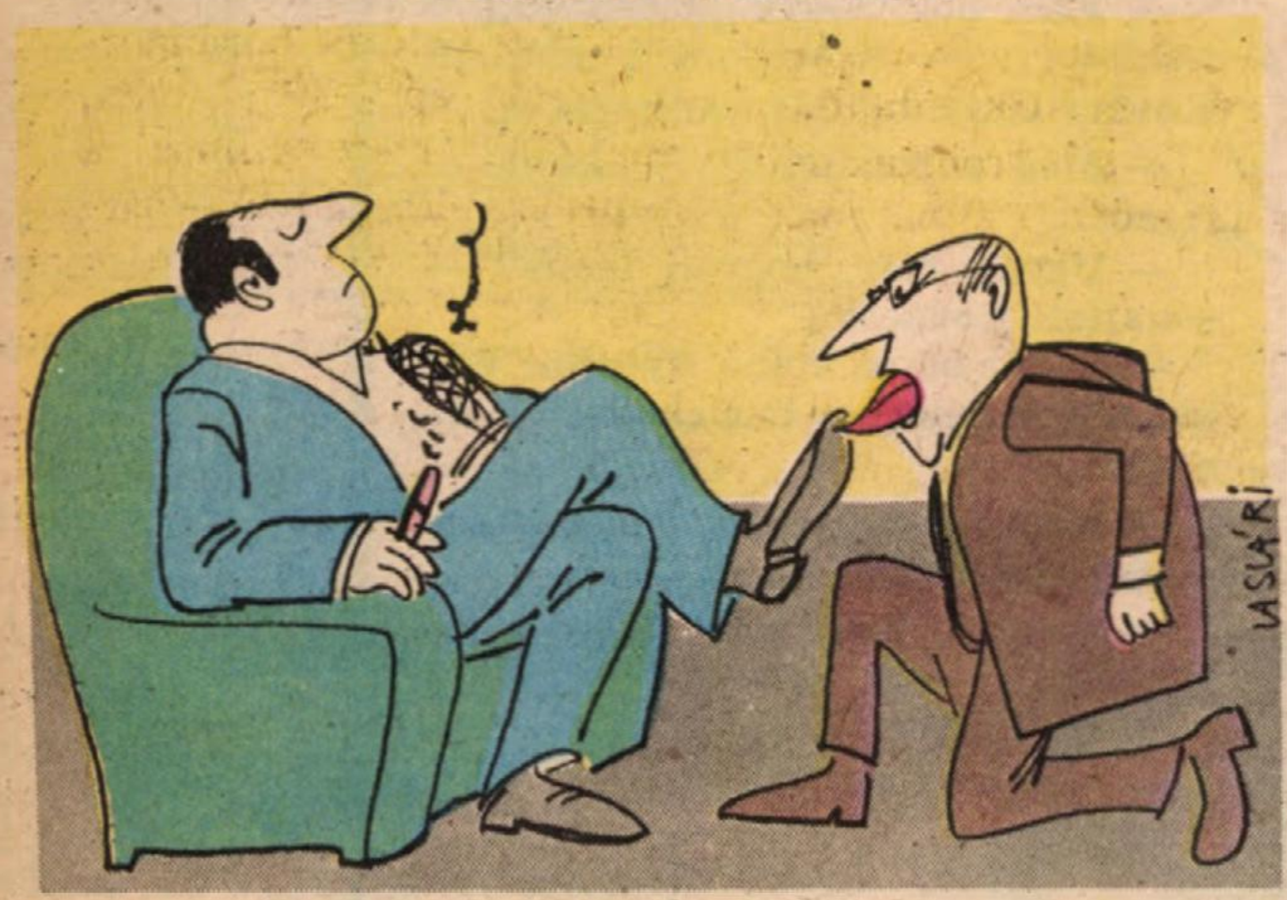
(Madách)

A MOTORIZÁCIÓ KORÁBAN

– Sajnálom, de az ön drámájának cselekménye karburátor-dugulás miatt elakadt, és a dialógus transzformátora nem ad semmilyen feszültséget!...

KÖZÉPFOKÚ NYELVVIZSGA

HÁLÁS SZÍNTÁRSULAT

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Rég nem láttam. Mi van magával?
— Nem is tudja? Megnősültem...
— Ne mondja? Mikor?
— Három hónapja.
— Izé... szabad még gratulálnom?

POKOLI EDZÉS

A sportban újra divat lett a szenvedés. Ha a lapoknak hinni lehet, Dante pokla kedélyes családi panzió egy élsportoló edzéseihez képest.

Lehet benne valami.

*

Tehát a Ligetben üldögéltem a padon, mert tudok kellemesen élni. A fiú aztán jobbról futott be kékben, a lány meg balról pirosban. Lihegve álltak meg a bokor előtt, a nap átsütött a fülükön, látni lehetett a finom kis ereket. Szőkék voltak és sápadtak, a bőr az arcukra feszült, mintha a tarkójukat marokra fogta volna valaki. Akár testvérek is lehettek volna, de szerencsére nem voltak testvérek.

— Csaó — mondta a fiú zihálva és kaffantásszerűen.

— Szi... — mondta a lány, aztán mindjárt folytatta is — szi... szi... szi...

— Mi van? — mondta a fiú. — Miért teszel úgy a fejeddel?

— Végkimerülés. Alarmreakció. Adaptációs szindróma. Selye professzor. Tizenötször félórát kellett futnom fokozódó iramban, féllábon.

— Az semmi. Én ma harmincszor háromnegyedórát futottam páros lábbal hátrafelé. Bruce Ogilvie a kaliforniai San Joseban versenylovakkal végzett ilyen kísérletet. Húsz angol telivér közül tizenöt már az első résztávon összeesett s a kontrollcsoportból is csak két öszvér bírta végig. Na? Mi így edzünk.

— Csekélység — mondta a lány. — Mi tegnap ötvenkilós súlyzókkal dolgoztunk. A negyedik óra végére ilyen pici lettem az izomgörcstől. Cuki bácsi, a gyúró úgy emelt fel otthon, hogy elérjem az ajtócsengőt. Az anyám nem ismert rám. „Kit tetszik keresni, kérem?" — mondta. „Meghoztam a kislányát, asszonyom!" „Itt valami tévedés lesz kérem — mondta az anyám —, nekem tizenöt évvel ezelőtt volt utoljára félméteres lányom". „Nincs semmi baj, asszonyom — mondta Cuki bácsi. — Szí-

veskedjék egy órára forró vízbe áztatni a csöppséget, ...által visszanyeri eredeti ...etét". Na?

— Nevetséges — mondta a fiú. — Nekem annyi az ...igénadósságom, hogy ha ...z évig élek, akkor sem ...m visszafizetni. Még ... unokám is az én oxigénadósságomat fogja törleszteni.

— Jó vicc — mondta a lány. — Az én mozgatóizomzatomban annyi tejsav gyűlt össze, hogy ha csak ránézek egy liter pasztőrizált zacskósra, már kefír lesz belőle.

— Hogy oda ne rohanjak! — kiáltotta a fiú most már nagyon dühösen. — Hát tudd meg, az én vércukor szintem olyan magas, hogy már édes könnyeket sírok.

— Az semmi — sziszegte a lány. — Az én fejemben már az első résztáv közepén kilenc kis emberke kezd kiabálni és dörömbölni: „Hagyd abba, bolond! Úgysem viszed semmire, te ütődött!" Na?

— Nekem csak egy kisemberem van — mondta a fiú. — Az is néma. Csak könyököl odabenn és gunyoros arcokat vág.

A lánynak egy perce a torkán akadt a szó.

— Tudod mit? — kiáltotta végül dühösen és megadóan. — Fordulj fel!

— Meglesz! — vigyorgott a fiú. — Este ötszázszor ezer méter békaügetés van teljes erővel.

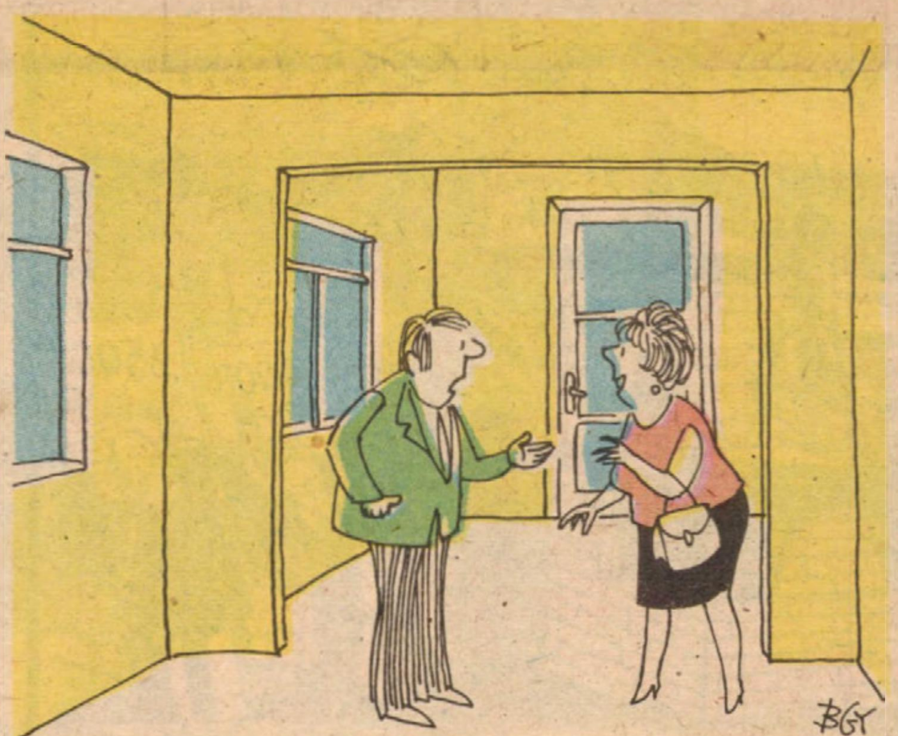
Végigslattyogtak a sétányon, kézenfogva. Sárga levelek hintáztak általában lefelé. Sütött a nap, a fiú s a lány cingár figurája mögött árnyék is alig maradt. Egy percre megálltak és csókolóztak. Aztán kergetőzni kezdtek.

Úgy látszik, az edzésből sose elég.

Peterdi Pál

ÜZLETI SZELLEM

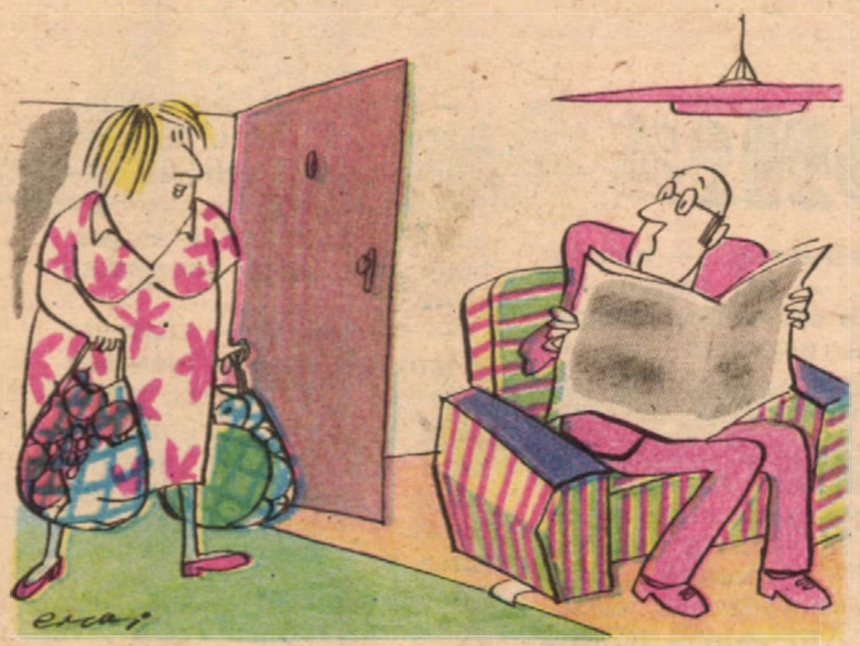

BÚTOR

– Ja, ha a BNV-n láttad, akkor felejtsd is el!

TAKARÉKOS FÉRJ

– Megőrültél? Gyümölcsöt vásárolsz, mikor az SZTK fillérekért ad C-vitamint?!

VÍZIÓ

– Rohanjunk, mert mindjárt felhőszakadás lesz...

Ki kit visz haza?

Két család összebeszélt, hogy estére moziba mennek.

Régen nem látták egymást, nem voltak szoros baráti viszonyban. A megállapodás úgy szólt, hogy tíz perccel előadás előtt az utcán találkoznak.

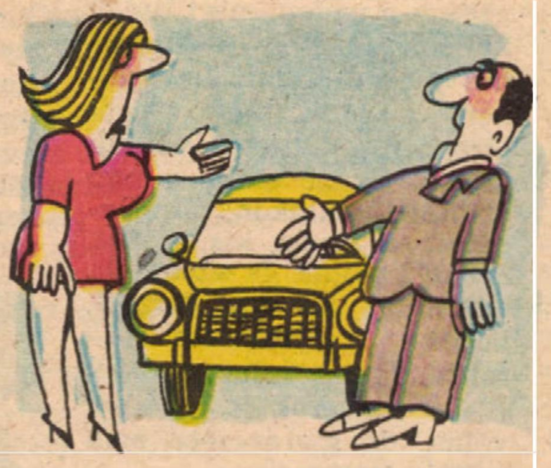
— Kocsival megyünk? — kérdezte Kovácsné a férjét.

— Persze. Majd bolond leszek kivillamosozni a város másik végibe — felelt a férj.

— Az baj. Horvátéknak nincs autójuk.

— Hát aztán? Azért menjek én gyalog?

— Kínos, hogy mi kocsival megyünk, ők meg nem — aggodalmaskodott az asszony.

— Miért lenne kínos? — fortyant fel a férj. — Loptam én az autót? Ők is vehetnének, ha nagyon akarnának.

— Mindegy. Odamenni még csakcsak, de hazajönni, hagyni, hogy ők villamosra szálljanak, ez sértő.

— Úgy érted, hogy vigyük haza őket? — nézett rá a férj — Hát vigyük.

— Éppen erre akartalak kérni. De van egy kis baj. Mi Budán lakunk, Horváték meg Pestlőrincen.

— Akkor nem visszük! — zárta le a férfi a vitát. — Senki nem kívánhatja tőlem, hogy ötven percet furikázzak Budapest határában éjnek évadján.

— Akkor viszont Horváték azt fogják mondani rólunk, hogy kicsinyes udvariatlan emberek vagyunk.

— Azért, mert beülünk a saját autónkba?

— Azért, mert hagyjuk, hogy ők a sötét villamosmegállóban rostokoljanak.

— Hát pedig én nem vállalok ekkora fuvart! Nekem reggel korán kell kelnem.

— Akkor ne menjünk autóval!

— De igenis azzal megyünk... Hanem van egy ötletem. Majd nem a mozi előtt parkolok le, hanem egy közeli mellékutcában. Ha már előadás után elváltunk egymástól, szépen visszalopózunk az autóhoz és hazahajtunk.

*

The end. És lőn világosság.

— Kedves film volt... — szipogta Horvátné zsebkendőjét szorongatva.

— Kár, hogy most hazakutyagolhatunk... — sajnálkozott álnokul Kovács slusszkulcsát szorongatva.

— Még nincs autó? — kérdezte Horvát.

— Ugyan már, hogyan lenne? — sóhajtott Kovácsné.

— Pedig be jó volna ilyenkor egy kis négykerekű — búslakodott Horvátné.

— Nem kéne várni a budai villamosra... — tette hozzá Kovács.

— Nekünk meg arra a ritka lőrincire... — így Horvát.

— Hát akkor ... jó várakozást!

— Sikeres hazajutást...

*

— Félóra múlva bent leszek az ágyikómban... — szólt elégedetten Kovács miközben beindította a motort. Bezzeg ha rád hallgattam volna...

Bekapcsolta a lámpákat de mindjárt le is oltotta. Az előttük álló kocsiban Horvát ült a volánnál, oldalán a felesége.

— Látod, ők simán itthagytak volna bennünket... — szólt Kovács.

— Meg akartak lógni.. — mondta ugyanebben a pillanatban Horvát.

És jó darabig egyikük se mert elindulni, csak ültek szótlanul a sötét kocsiban.

Novobáczky Sándor

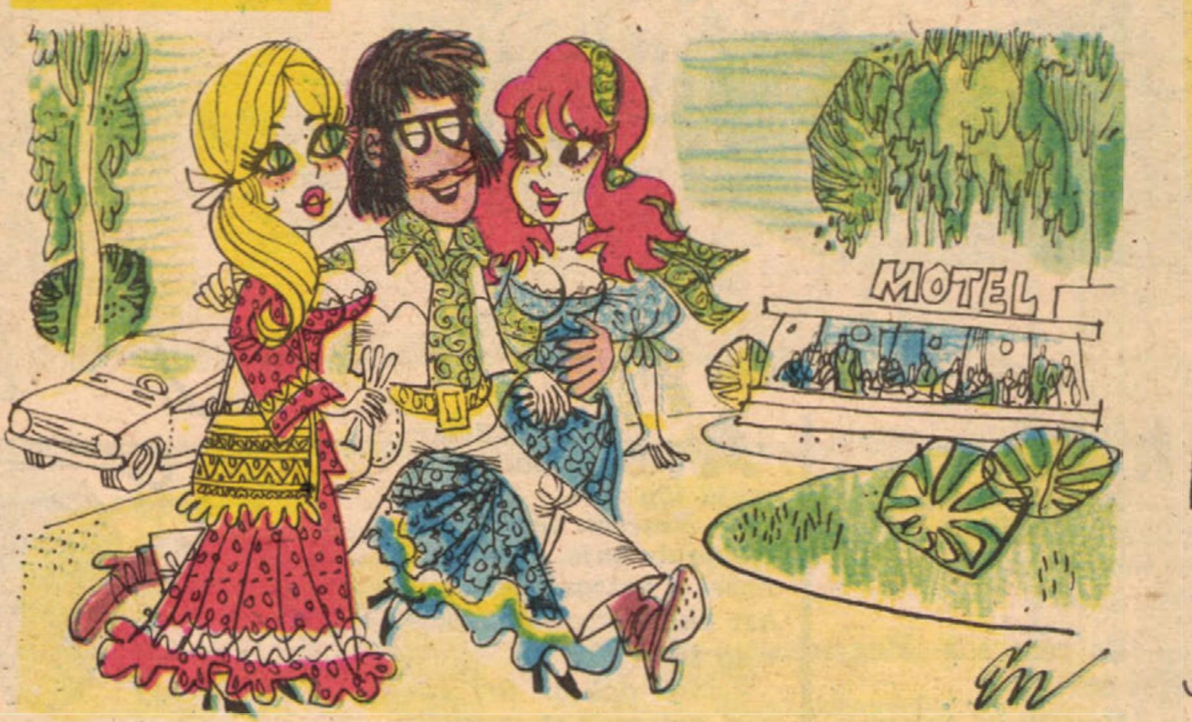
Megkérdeztük rajzolóinkat: HÁNY ÉVESEK SZERETNÉNEK LENNI?

Lehoczki István:

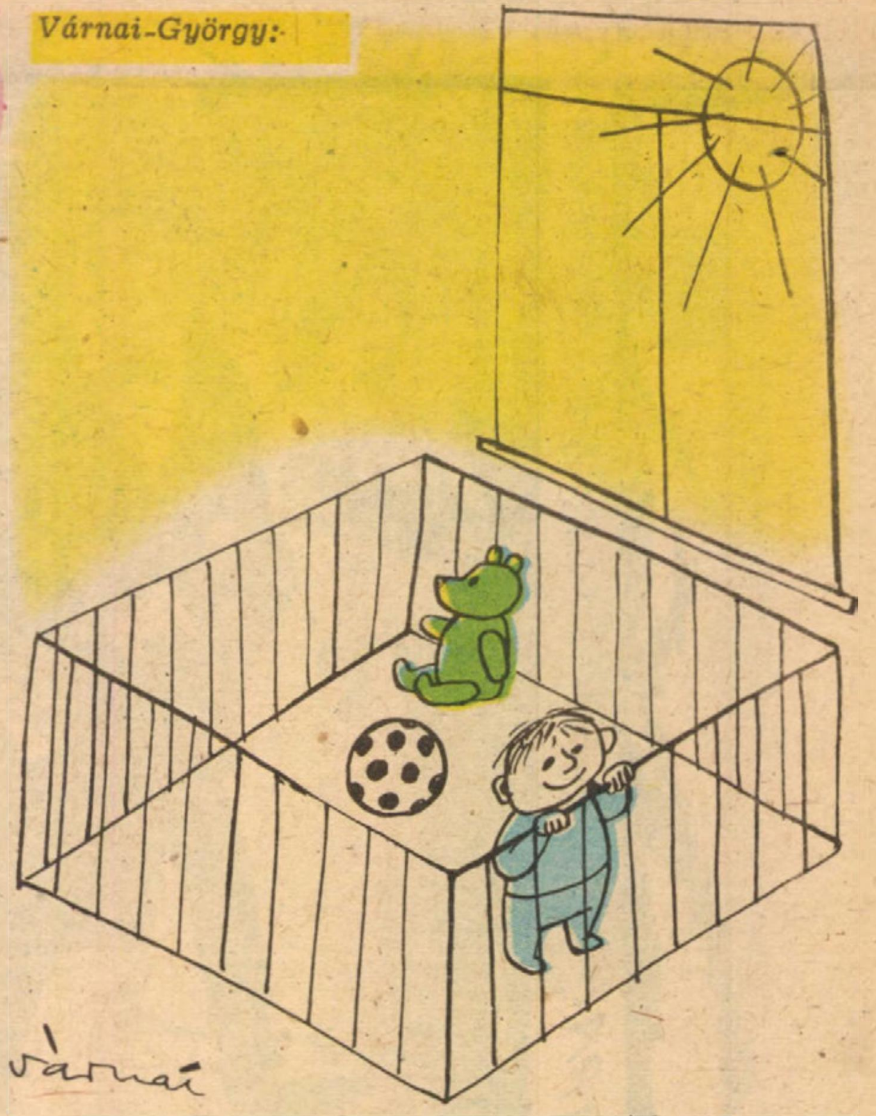
– Volt idő, amikor harmincéves szerettem volna lenni. Most öt.

Endrődi István:

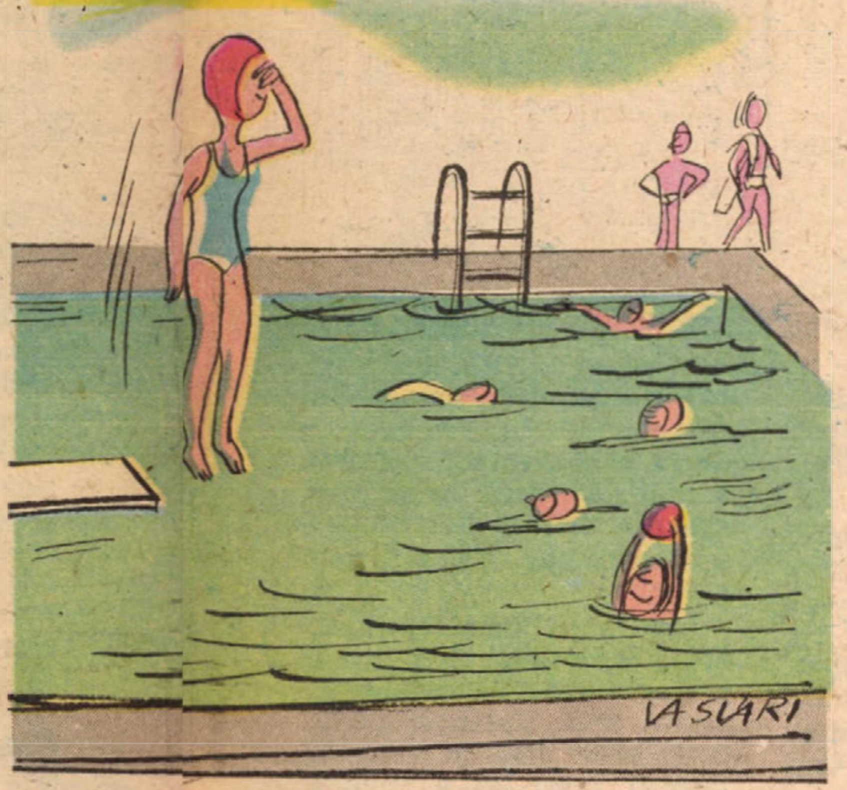
– Huszonöt, de egy ötvenéves pénztárcájával.

Várnai György:

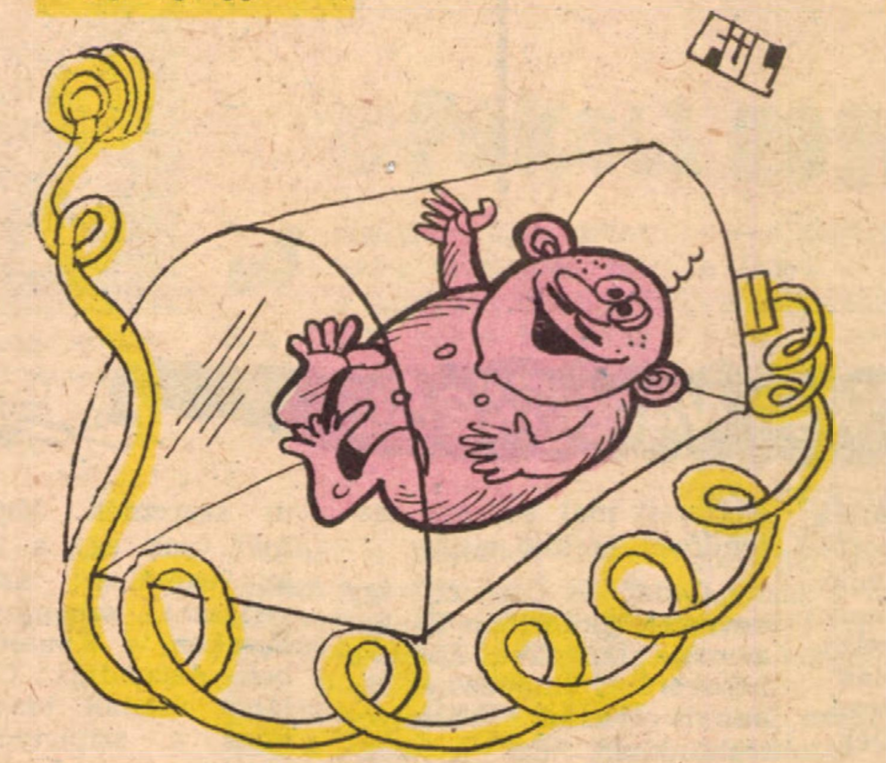
– Másfél. Ebben a korban még optimista az ember.

Vasvári Anna:

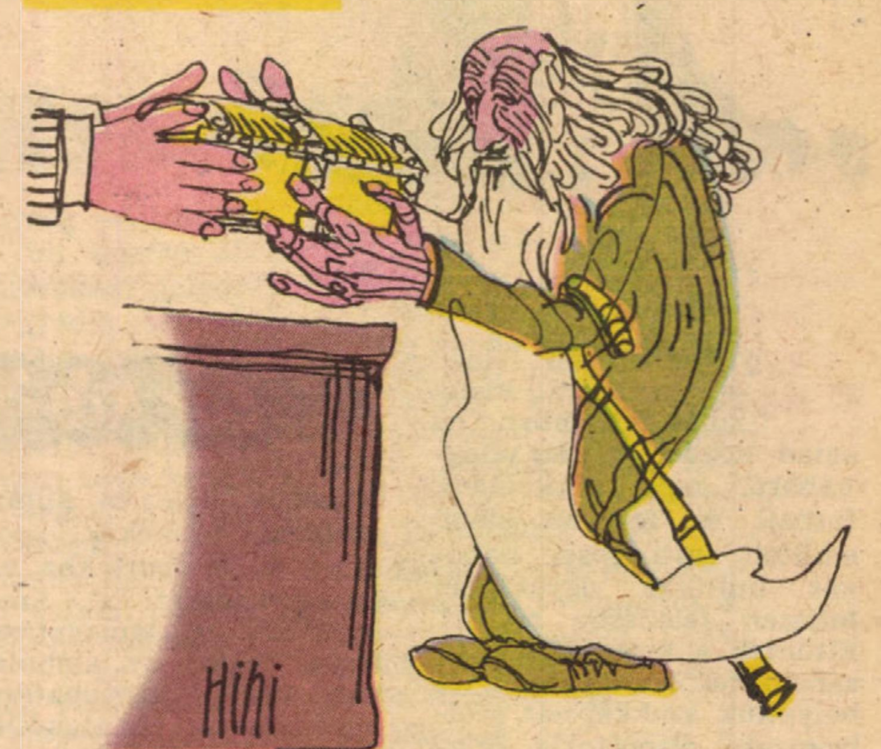
– Tizenkettő, hogy visszavonulhassak az aktív sportolástól.

Fülöp György:

– Koraszülött. Az inkubátorban legalább nem fúrják az embert.

Hegedűs István:

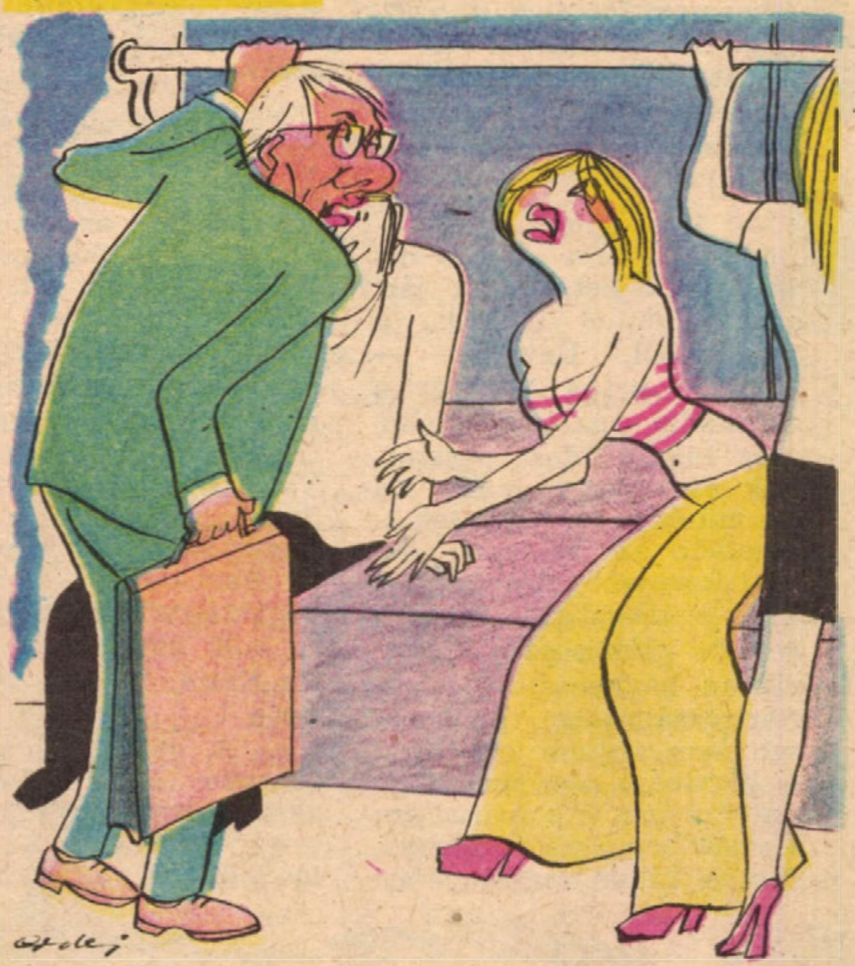
– Háromszáz. És némi jutalom, persze...

Brenner György:

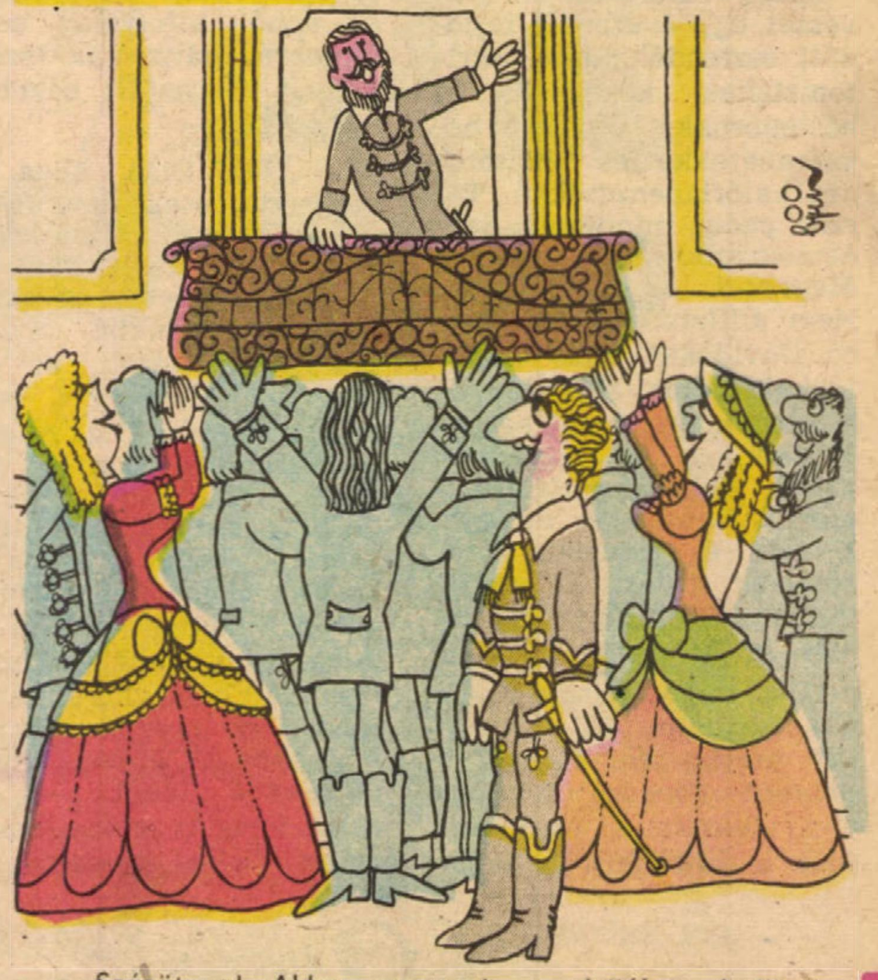
– Száz... Végre egy kicsit megbecsülnének.

Erdei Sándor:

– Ennél valamivel fiatalabb!

Balázs-Piri Balázs:

– Százötven! Akkor nemcsak a rádióban hallhattam volna Kossuth Lajos hangját.

MÉLY HUMOR

NINCS MONDANIVALÓJUK

NEHÉZ AZ ÁTÁLLÁS

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI . . .

Két barátnő beszélget:

— Képzeld, ma jött a gázos és ötszáz forintot kellett fizetnem egyhavi gázért!

— Ez rém sok. Hogy lehet az?

— Úgy hogy ebben a hónapban öngyilkos is voltam.

Az orvos megvizsgálja a páciensét, majd így szól:

— Nincsen semmi komolyabb baja, barátom. Ezzel a betegséggel elélhet akár hetvenéves koráig is.

— De doktor úr, éppen hetvenéves vagyok!

— Na? Mit mondtam?!

EGY KIS ÖREG NAPLÓJÁBÓL

„Ép testben ép lélek" — tanultam kisiskolás koromban, de aztán közbejött két világháború, meg a kemény futball és így az előbb említett testi épség babonás kultusza úgyszólván teljesen feledésbe merült. Eltűntek a kispolgári, hozzánemértő őrangyalkák, és helyettük szakképzett, acélizomzatú élsportolók őriznek világhírű balszélsőket, hogy veszélyes megmozdulásaik esetén harcképtelenekké szabálytalankodhassák őket.

Sport, tudomány és művészet egy évezredet fejlődött esztendők alatt. Baritonistákat képeznek át hőstenorokká, fókákat békaemberekké és amatőröket kalóriapénzesekké. Teszik pedig mindezt a legdemokratikusabb alapon. Megszűnt az erőpolitika! Nem állítanak szembe apró Dávidokat óriás Góliátokkal, hanem egyenlő erők küzdenek egymással, egyenlő eséllyel. És ezért van aztán Enbéegyes futballcsapat, Enbékettes nyugati, keleti és északnyugati, amelyek között az ember immár csak iránytűvel ismerheti ki magát.

Nos, itt a tizenkettedik óra, barátaim! Ez az, amit egy percig sem tűrhetünk tovább! Ezennel felszólítom olvasóimat, hogy álljunk a sarkunkra és követeljük a bel- és külföldi szellemi termékek sportszerű súlycsoportokba való kategorizálását is! Amely indítványom támogatására leszek bátor az alábbiakban közölni idevonatkozó, hevenyészett mintakollekciómat:

1. Nehézsúlyú novella. (Történik 1896 és 1914 között, amikor még — úgy látszik — egyéb bajunk se volt, csak a szerelem, és ebből kifolyólag szép, szomorú bátyuskák szenvedtek. Garantált békebeli minőség.)

— Hej, Olga, Olga — motyogta, csak úgy, maga elé, Szergej Mihajlovics Kuremkin, ahogy vonszolta roggyant testét a szenynyes pocsolyákba olvadó hókupacok között, az országúton. Mert ez a céda volt a végzete. Olga Anasztázia, akinek szintén volt még egy harmadik neve is, de azt már rég elfelejtette Szergej. Pedig ez a dajna volt az oka, hogy pisztolypárbajt kellett vívnia a duhaj cáreviccsel, és ezért menekült ide, keresztanyjához. az öreg hercegnőhöz, ebbe az álmos, vidéki városkába, ahol — mi mást tehetett volna bánatában — a keresztanyja ékszereit már sok-sok esztendővel ezelőtt elitta.

(„Céda" és „dajna": így nevezték akkoriban azokat a rossz lányokat, akiknek népszerűbb elnevezését ma annyit olvassuk jobb folyóiratainkban. Ezt a megjegyzést majd jelen novellánk szerkesztője lesz szíves közölni, csillag alatt, a lap alján.)

2. Félnehézsúlyú novella. (Nyugatról importált, vadmodern. Fordította és a fordítást az eredetivel öszszevetve ellenőrizte Jólfekvő Csaba, kétszeres Napidíjas.)

— Hát annyi szent — dünnyögte Jim — hogy ma még csak két indián járt erre. Vak is láthatja, a nyomokból. Úgylehet — tűnődött aztán — hogy a harmadik, az a féllábú, már kihalt. Mert pusztulnak ezek sorra, mind. Na de mindegy — legyintet — legalább egy színessel megint kevesebb. Ámbár ezért kár — dörmögte. — Szerettem. Mégiscsak Flandriában hagyta a fél lábát. Partraszálláskor. Én persze nem voltam ott, mert a bácsikám így, meg úgy, hát inkább ott maradtam Chicágóban, a raktárban. Piszok fráter vagyok, köpni szeretnék. Mert most már csak egy a jó ebben az egészben: szipirtyóra vadászni, szigonnyal. Itt, Északon, a Kvaterka-öbölben. Aszondják: Guatemalából úsznak idáig. Mármint a szipirtyók. Ívás idején.

(Itt az jut a fordító eszébe, hogy mégiscsak utána kellene nézni az Értelmező Szótárban, hogy tényleg szipirtyónak hívják-e azt a tüskehalat, amiről Jim a szóban forgó novellában beszél.)

3. Középsúlyú novella. (Kicsit szürreális, de épp ez benne az Irodalom.)

Valentin, az ikonfestő, az ágyán feküdt, meztelen felsőtesttel. Ide látszott az Eiffel-torony, mert Valentin belga volt, de Párizsban lakott, és ikonok hamisításából élt, elég jól. Csak azt ne tudta volna Valentin, hogy a Kazáni Szent alá, amit tegnap hamisított, olajlámpát fog gyújtani az az emigrált vénasszony! Mert babonás is volt egy kicsit Valentin. Igazi művész sok van ilyen.

— Á, ne törődje vele — suttogta a Másik Szent, akit Valentin ma hamisított. — Annak az öreglánynak fiatal szeretője van — mintha ezt közölték volna Valentinnal a Szent ajkai, mikor rásütött a hold. De még ez se volt egészen biztos, mert ebben a pillanatban a festő már aludt.

(Az ikon bizánci stílusú, óhitű szentkép. Ezt majd a szerkesztő oda nyomatja, ahova kell. Valentin pedig csak azért fekszik félmeztelenül, mert így a novella még szexes igényeket is kielégít egy kicsit.)

4. Könnyűsúlyú, belföldi novella.

— Amikor velem járt, még platinaszőke volt — mondta Péter.

— Amikor én elvettem, már borvörös — sóhajtotta Pál.

— És amikor elváltál tőle?

— Nem is tudom! — tűnődött Péter. — Mintha paróka lett volna rajta.

— Á! — vetette oda Pál nyeglén. De azért vad erővel vágta égő cigarettáját a Balatonba. Péter pedig, aki már túl volt mindenen, csendesen kotorta tenyerébe félig elszívott pipadohányát és szelíd emlékezéssel figyelte: mint szór a habokba mindent a nyáresti szél.

(Tanulság: az ilyen felelőtlen huligánok pusztítják ki a Balatonból a halakat.)

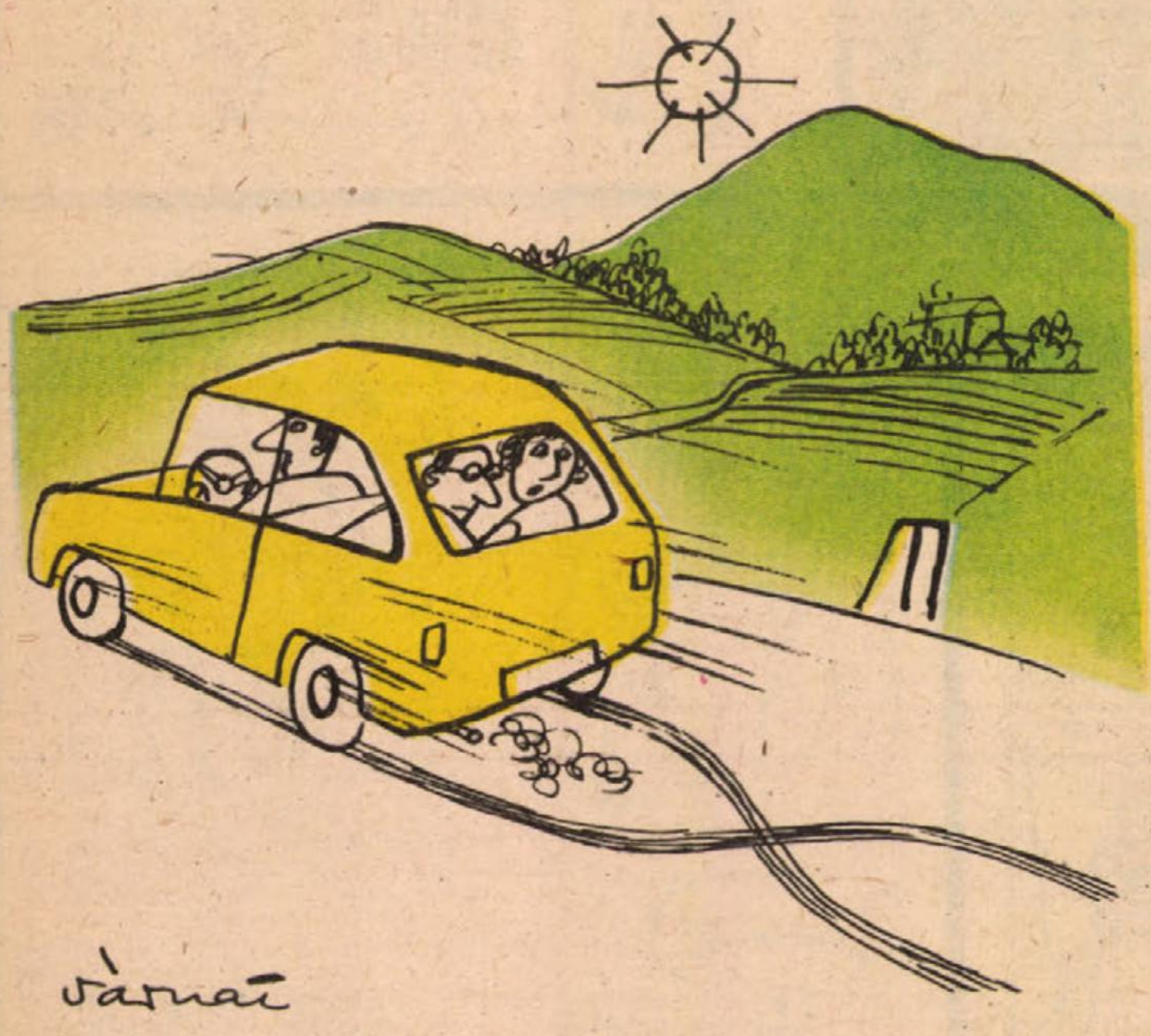
Zágon István

csíkos

VÁRNAI
FÜLÖP
TÓT
HEGEDŰS
BRENNER
BALÁZS-PIRI
DALLOS

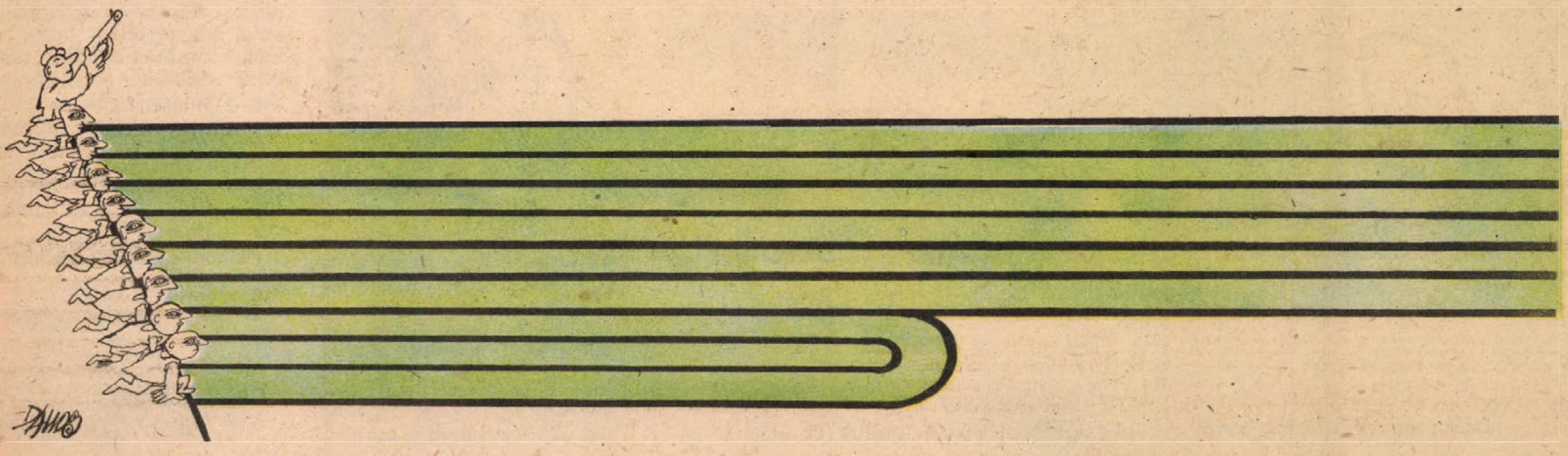

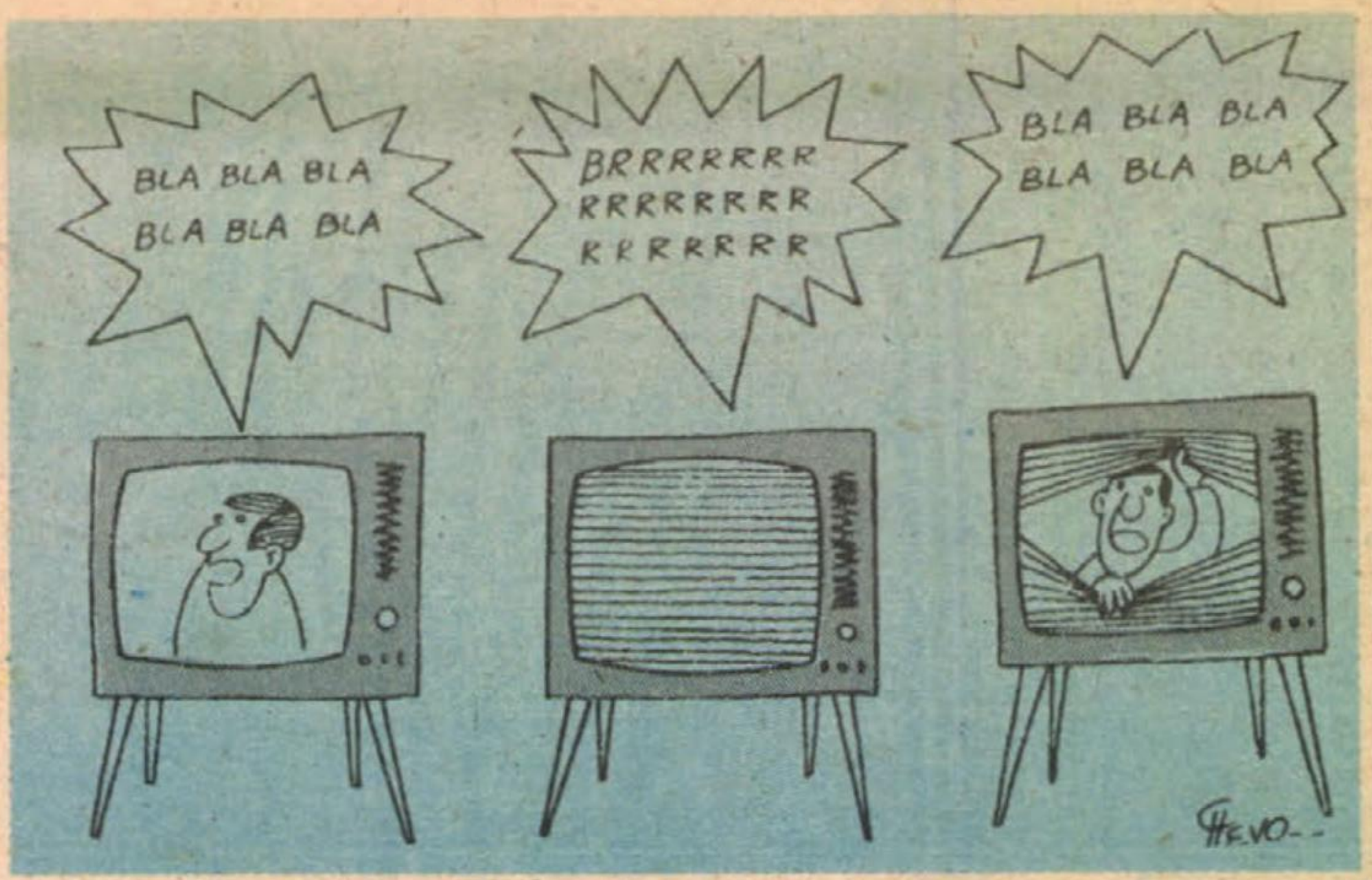

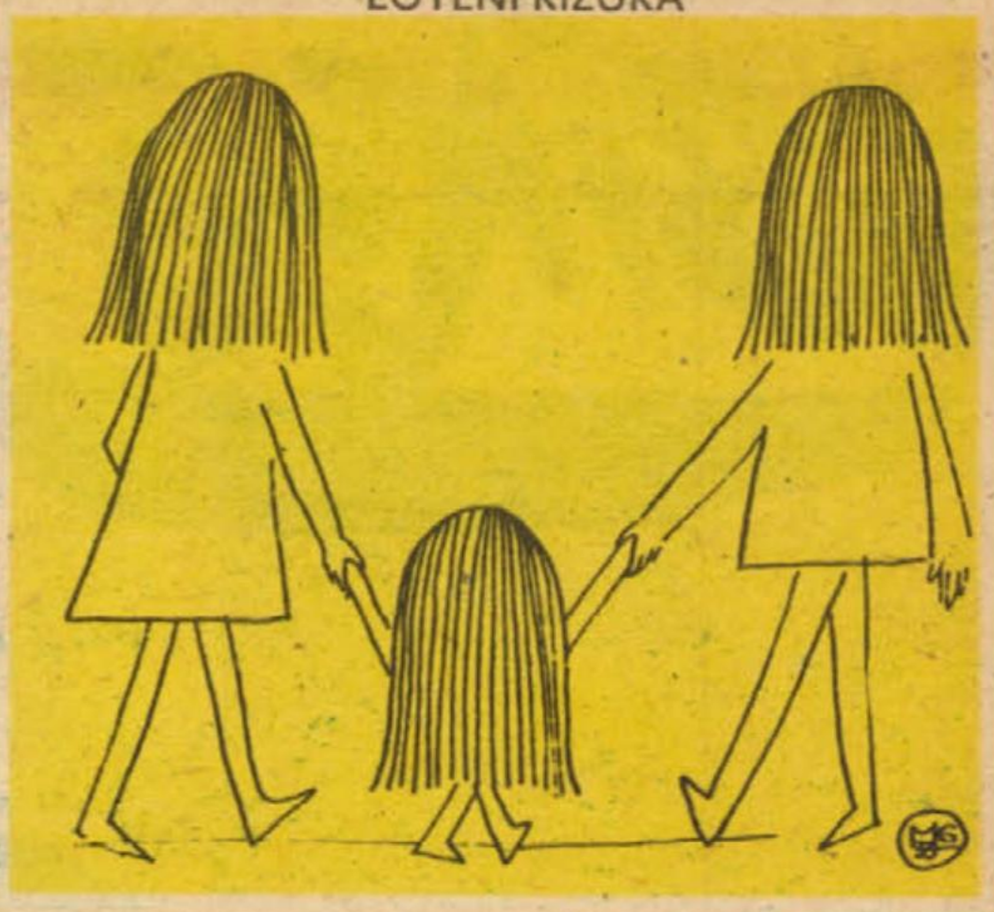
IMPORT HUMOR

(RAJZOK ANGOL, CSEHSZLOVÁK, KUBAI ÉS NDK LAPOKBÓL)

A MAKACS TÉVÉSZEMÉLYISÉG

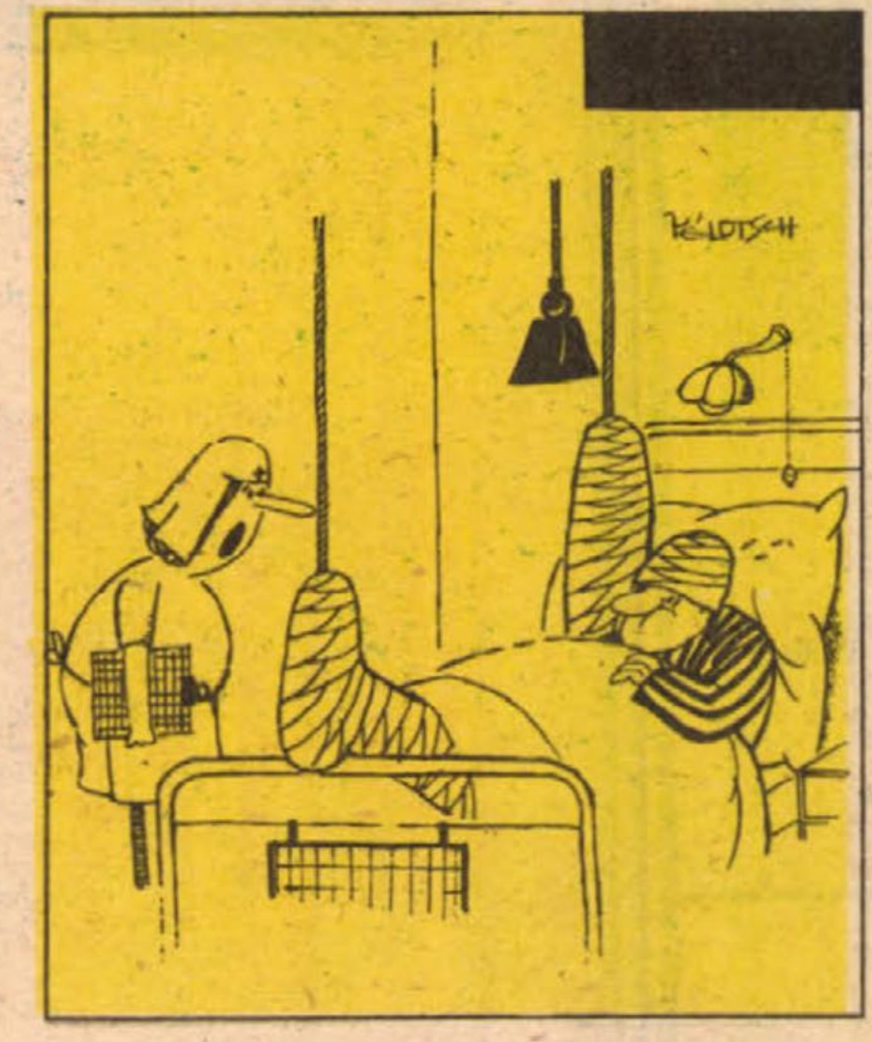
EGYENFRIZURA

KEGYELET

SZIGORÚ NŐVÉR

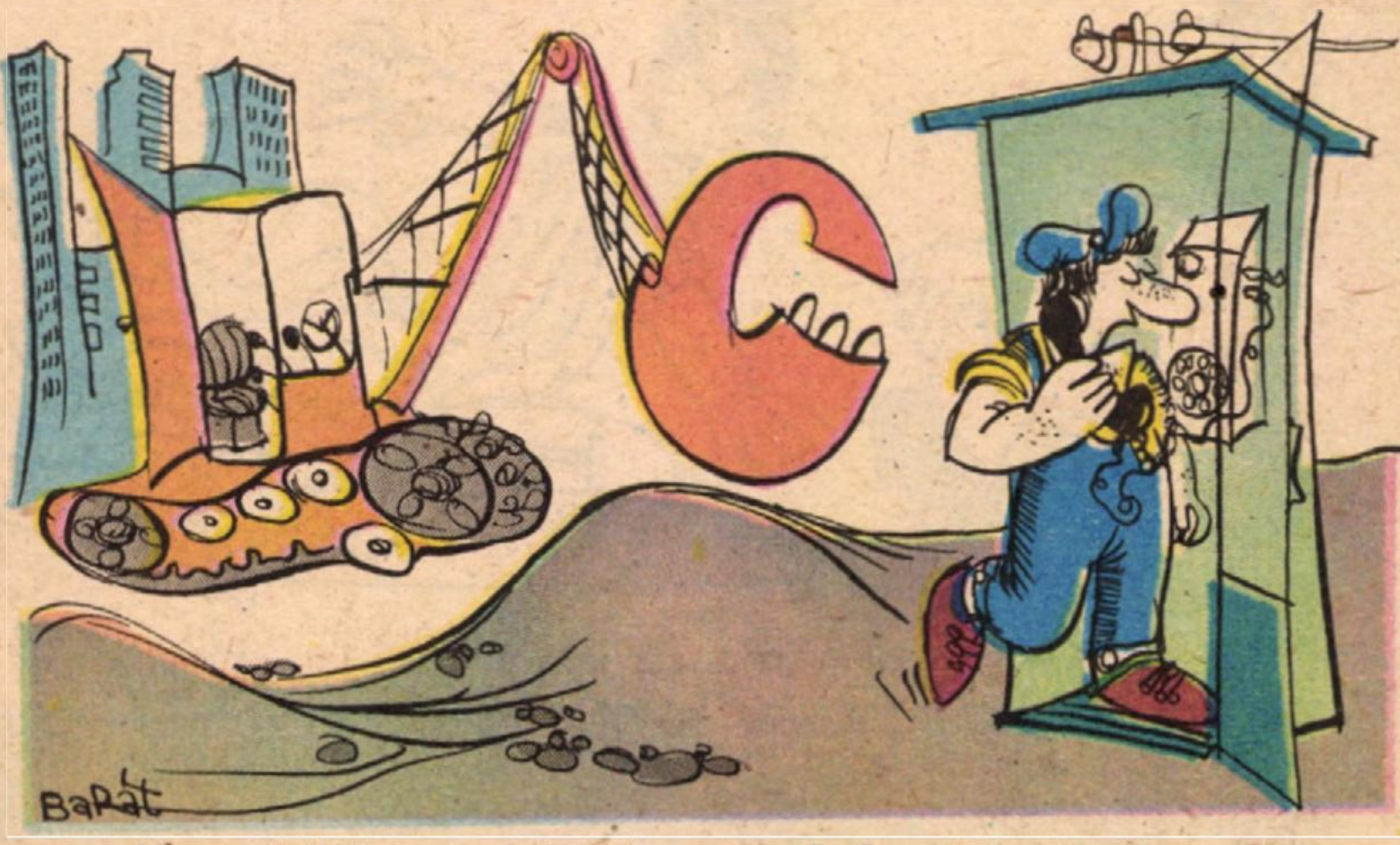

– Aztán nehogy megint elkószáljon, amíg vacsoráért megyek...

A JÓ VICC

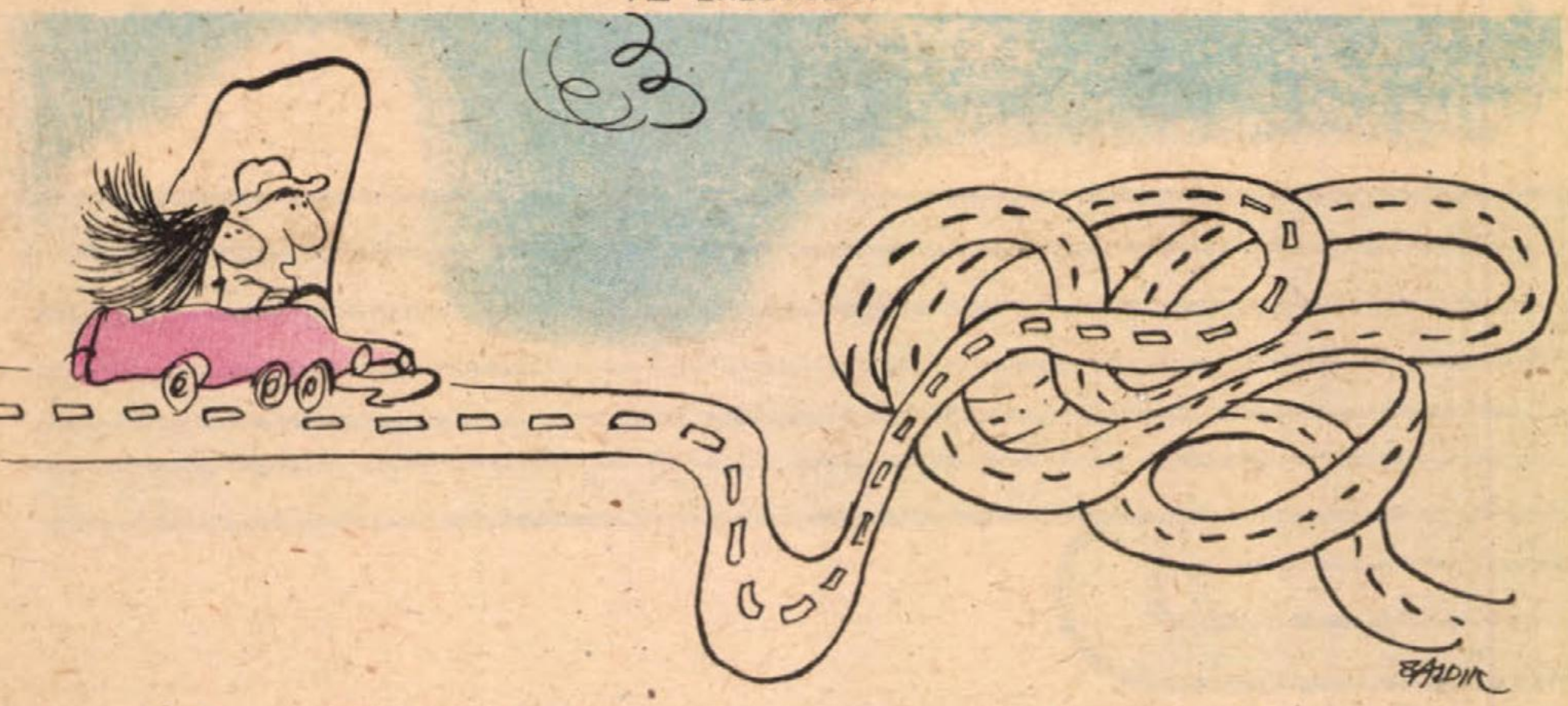

SEGÍTŐKÉSZSÉG

– Nemzeti Múzeum régészeti osztálya? Szeretném bejelenteni, hogy új lakóház alapozásához kezdünk.

AZ EREDMÉNY

– Erről a pontról vitáztak annyit az újságok: merre építsék tovább az utat?

Régi históriák

Egy fiatal színészházaspár rövid, de boldog együttélés után elhatározták, hogy elválnak. Kölcsönös beleegyezéssel, s a költségeket felezik.

— Sima ügy — vélekedett a válóperes jogász — mindössze ötszáz pengőjükbe kerül, de ha szabad kérném előre! És ezt a meghatalmazást szíveskedjenek aláírni!

A művésznő tétovázva kezébe vette a tollat, miközben szemeit ellepték a könnyek... „Képtelen vagyok most doktor úr!... Oly hirtelen jött az egész... Ha tudná milyen Rómeó volt ez Szentgróton!"... S vállát rázta a visszafojtott zokogás.

Az ügyvéd dühösen elbocsátotta őket.

— Ennyire szeretsz még Mimikém? — kérdezte a férj a lépcsőházban és gyengéden átölelte.

— Imádlak!... És különben is délelőtt már beszéltem egy másik ügyvéddel. Az megcsinálja százért.

Kálmán Imrét a bécsi színészkávéházban megkérdezték, hogy mit szól egy vidékről jött operett csillaghoz.

— Hát kérem — tűnődött Kálmán — nem jó táncosnő... nem jó énekesnő... nem jó színésznő... de jó ötvenes.

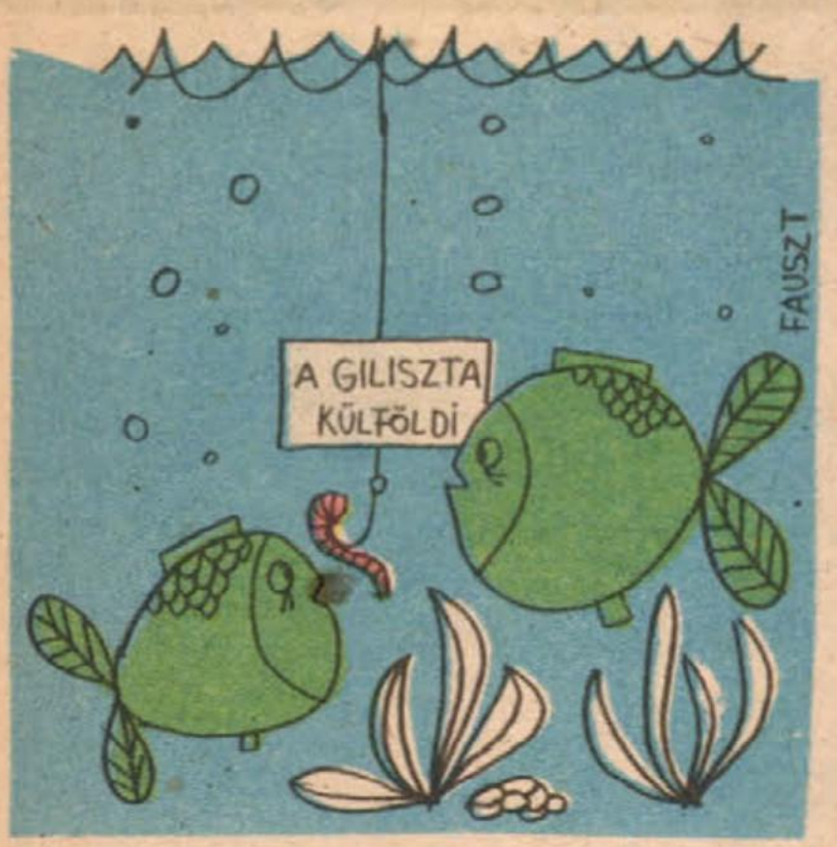

Johannes Brahms nagy barátja volt a nőknek, erre számított egy impresszárió mikor felkereste ingerlően szép kegyeltjével, hogy a hölgy Brahms-dalokat szeretne előadni, engedélyezzen neki néhányat. A „művésznő" mindjárt próbát énekelt, mire az ősz mester lemondó sóhajjal így szólt: „Nem bánom énekelhet Brahms-dalokat, de majd csak a hagyatékomból".

(Andor Leon gyűjtése)

A LEGJOBB CSALI

SZÉP EMLÉK

SZÜLETÉS-NAPRA

(Egyesztendős a haszonszerzést célzó bűncselekménnyel megkaparintott vagyon elkobzását megszigorító rendelet.)

— Rács és harács fia vagyok én,
loptam a tetőt, kaput és falat,
na és? Ücsörgök, börtön fenekén,
de amit csórtam, az enyém maradt!

Így dúdolt, kit tetten értek,
hűsölt egy-két-három évet,
s kényszerpihenője alatt
tovább nőtt a betét-kamat,
aztán, amint kinyílt a rács,
várt rá Füred, Keszthely, Arács,
a CSELLEL-ÁTIRATTA-LAK,
s egyéb elsikkasztott javak.
Vagyis: börtön, pénzbüntetés —
megtérülő befektetés?
Új rendelet jött, azóta
változott a régi nóta.

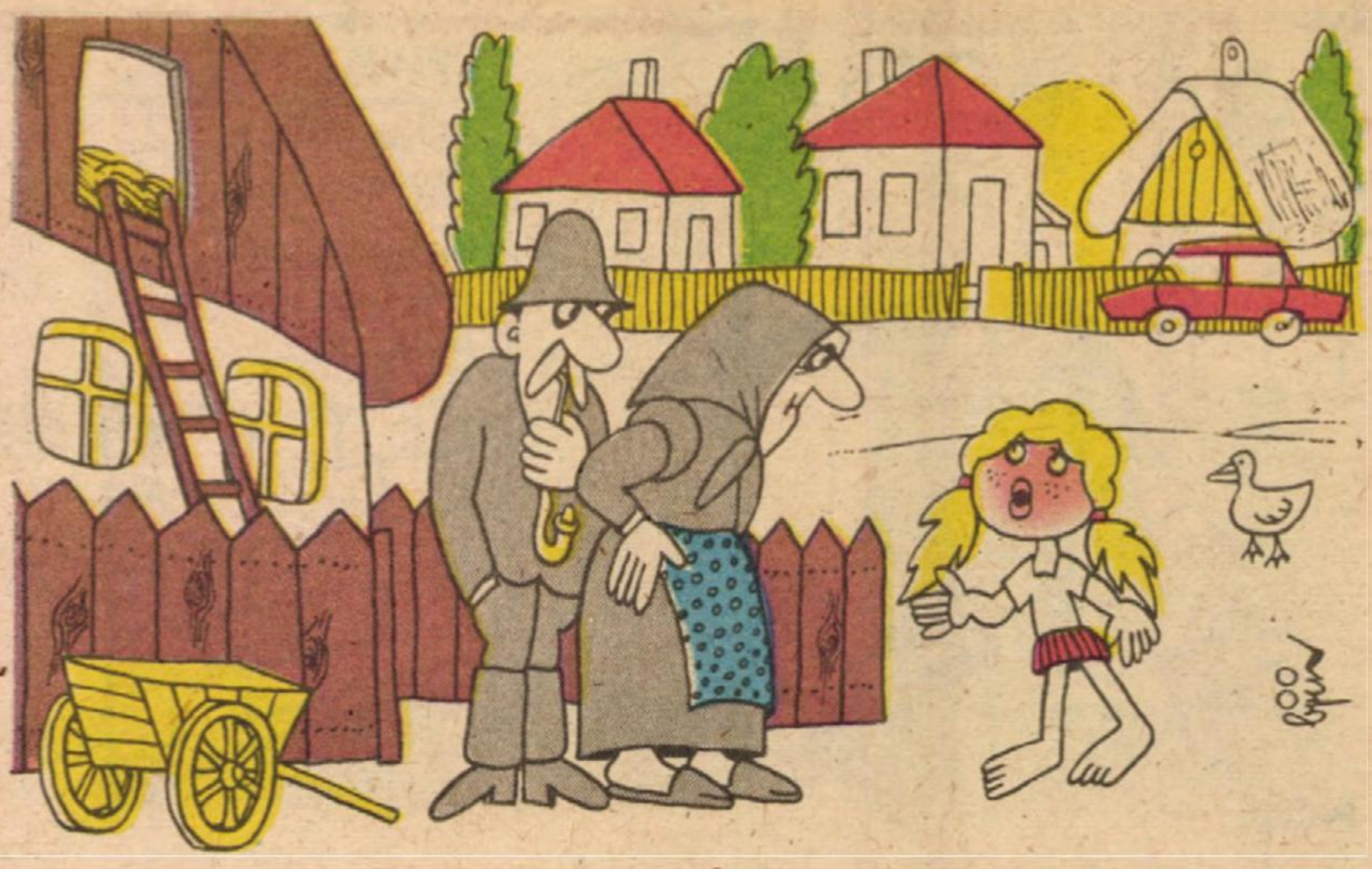
*

— Szerencselovag, modern Donkihót,
nem mondhatom még, hogy fajtád kihótt,
de mint búsképű lovagot a báj,
a szép Dulcinea del Tobozó,
téged letaglóz majd a jogszabály,
e végzetes, vagyon-elkobozó!

Péreli Gabriella

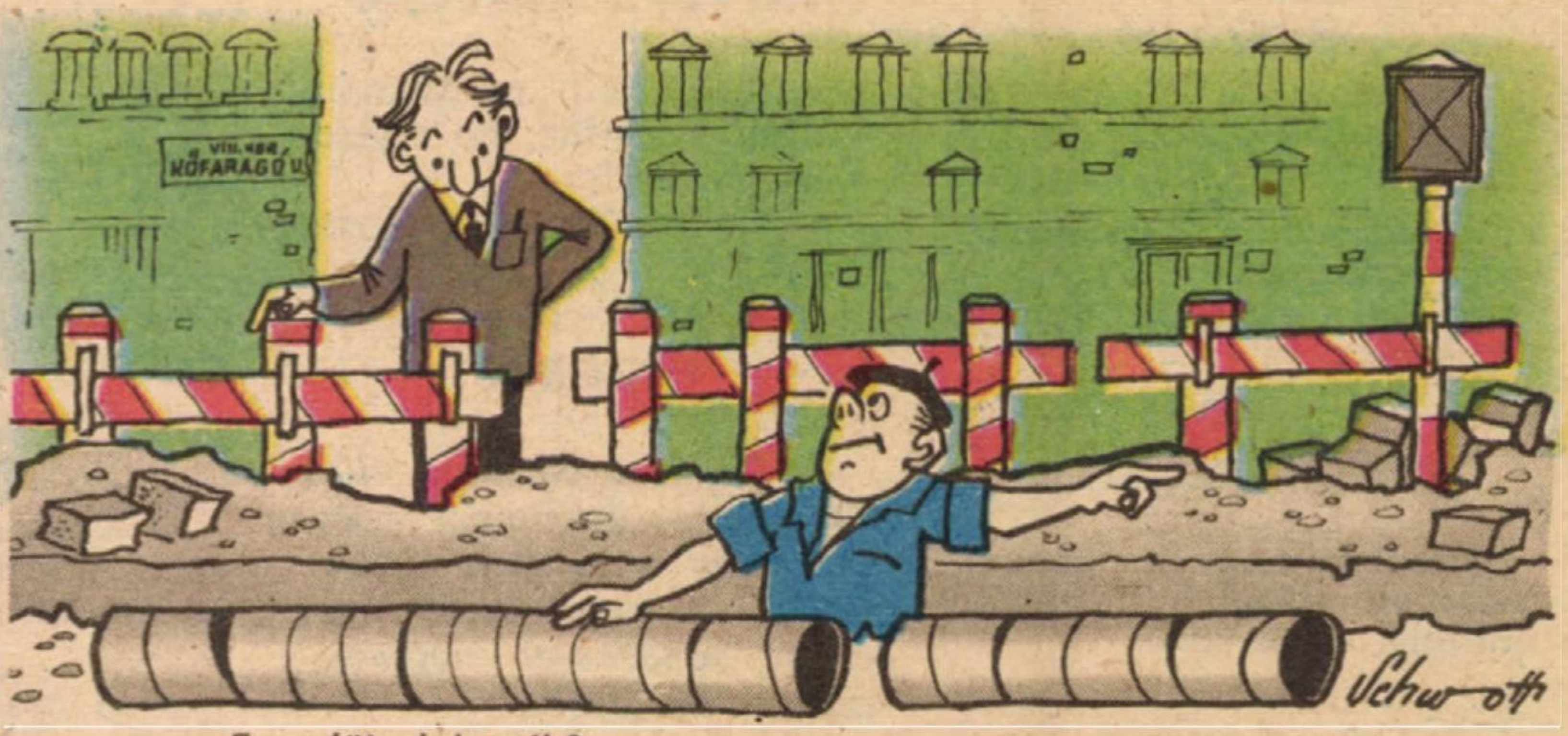

ROSSZ HÍR

– Édesanyám üzeni, hogy nem tudnak vasárnap átjönni, a nagyszülékhez, mert bedöglött a Wartburg...

MUNKAERŐHIÁNY

– Egyedül dolgozik?
– Dehogy, van egy társam is a külső Jászberényi úton...

APRÓPÉNZ

A művész azért várja a bírálatot, mert dicséretre vágyik.

Aki mindenkit megvet, önmagával se tegyen kivételt!

Hiába öntünk tiszta vizet a piszkos pohárba.

A mozivászonnak nemcsak szélesnek kellene lennie, hanem mélynek is.

Rendszerint annak száll fejébe a dicsőség, akinek nincs is feje.

Az írott törvény akkor lesz igazán erős, amikor íratlan törvénynyé válik.

A templomtorony csak annyira bízik az istenben, hogy villámhárítóval védi magát az istennyilától.

Lássam, hogyan bánsz a kisemberekkel, s megmondom, hogy nagy ember vagy-e?

A viszonzatlan szerelemnek megvan az az előnye, hogy sohasem válhat viszonzott gyűlöletté.

A természetbúvás számára a szentjánosbogár is lehet világítótorony.

Aki önmagával haragban van, nehezen tud békében élni másokkal.

Némelyik embernek azért van állása, mert nincs álláspontja.

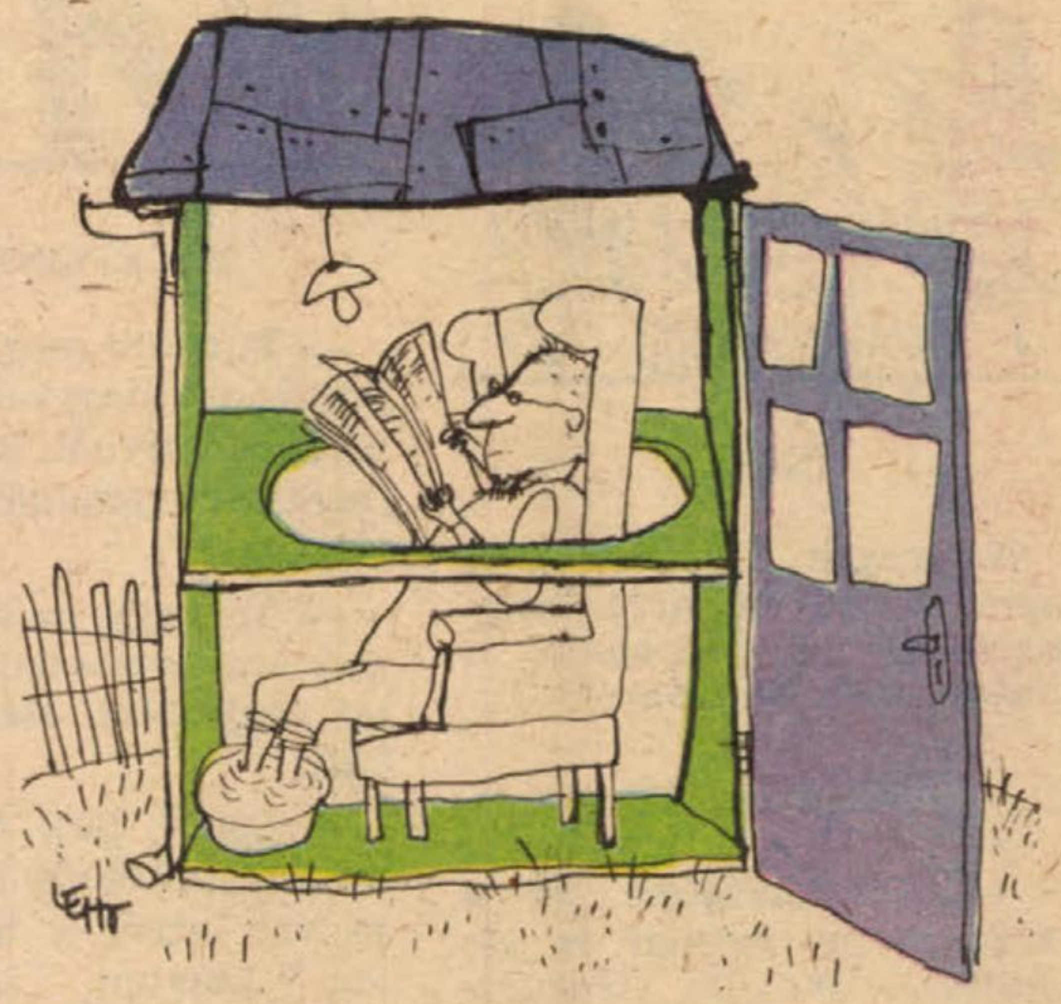
Török László

LEHOCZKI ISTVÁN:

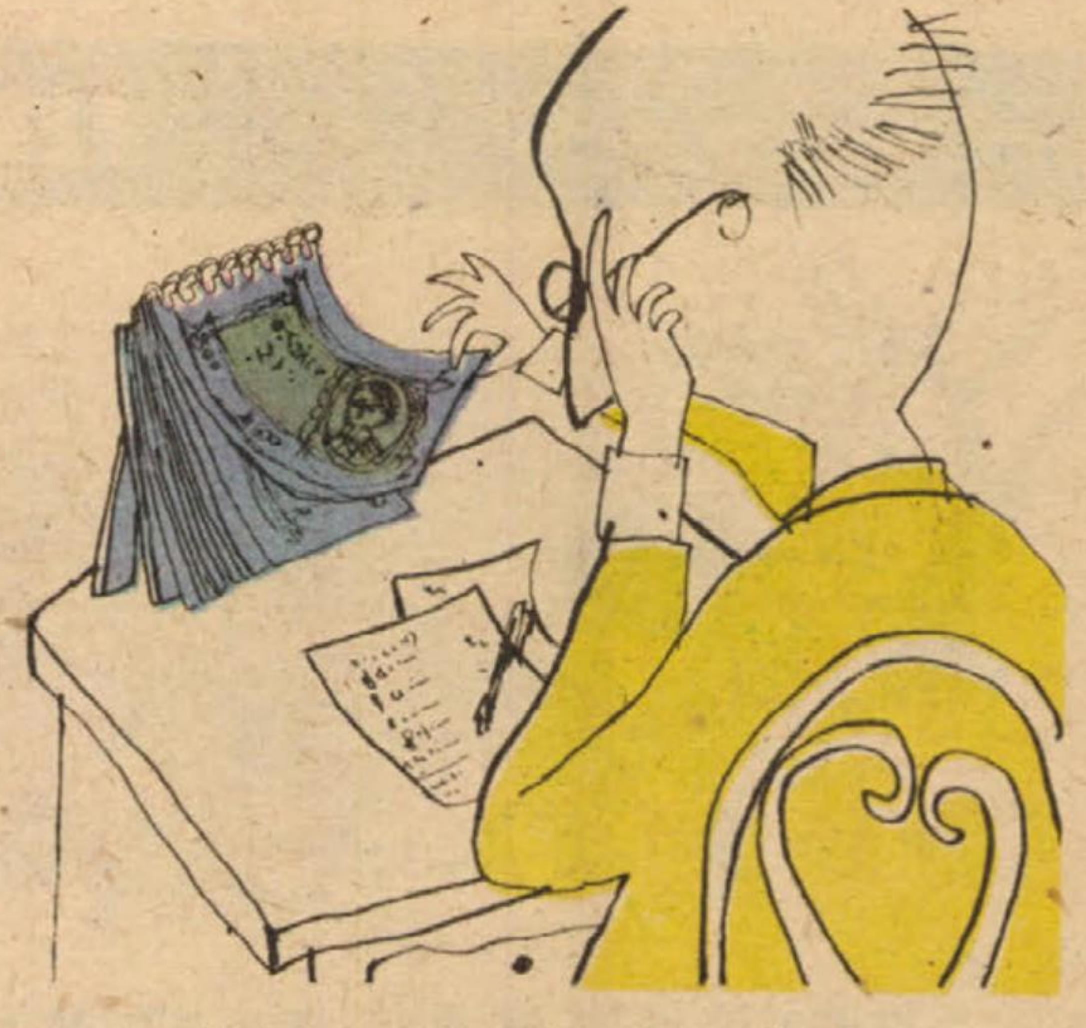
JAVASLATAIM

Homokozó – városi gyerekeknek.

Kétszintes vikendház – kispénzűeknek.

Naptár – társasház-építtetőknek.

LÁTSZATMEGOLDÁS

SZOCIOGRÁFIA

– Aztán volt-e már a néni a faluján kívül?
– Voltam hát. A fiamnál Kanadában...

SZÜLŐI BÜSZKESÉG

— Az én fiam imád iskolába járni!
— Hányadikos?
— Ő az igazgató.

RELATIVITÁS

— A miniszoknya viseletet mélységesen elítélem — mondta valaki a nudista telepen.

IDEGENFORGALOM

Érdekes, hogy a pincérek angolul, olaszul, franciául mindig udvariasak.

BOLDOGSÁG

Az agglegény akkor boldog, ha csupa rossz házasságot lát maga körül.

KOR

A magas életkor még nem jogosít fel arra, hogy tiszteletlenek legyünk a fiatalokkal szemben.

FIATALSÁG

— A fiatalságban az a szép, hogy másnál is elmúlik — mondta elégedetten egy korosodó hölgy.

SZILÁNKOK

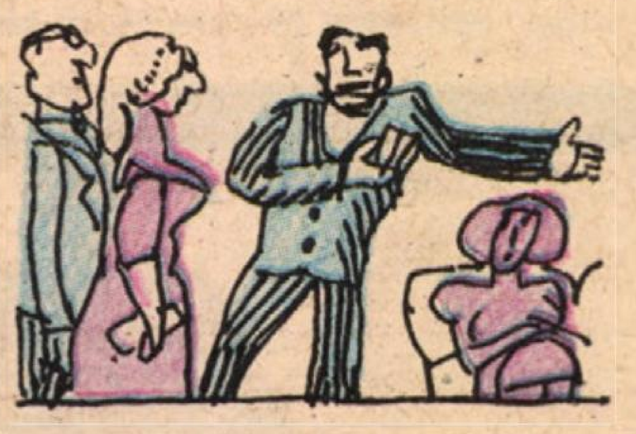
TÁPPÉNZ KÉRELEM

— Meg kell mondanom nyíltan, őszintén, ön makkegészséges.

— Doktor úr, ez gyógyítható?

BEUGRÁS

Az előadás kezdete előtt tíz perccel még nem érkezett meg a színházi jegyszedő. Az egyik néző bravúros beugrással megmentette a helyzetet.

TELEFONOK

— Engedje meg, hogy kifejezzem nagyrabecsülésemet, és szívből gratuláljak régóta megszolgált előléptetéséhez.

— Te vagy az Géza? Bizonyára Csoroszlainak akartál gratulálni. Házon kívül van.

— Igen? Nos, mit szólsz öregem, micsoda szerencséje van ezzel a tehetségtelen, korrupt, szellemileg visszamaradott alaknak?!

— Halló! Mozipénztár?
— Igen. Tessék.
— Köszönöm szépen, nem kérek jegyet.
— Akkor miért hívott fel minket?
— Megmondom őszintén: nagyon gyenge film lehet az, ahol a mozipénztáros felveszi a kagylót.

*

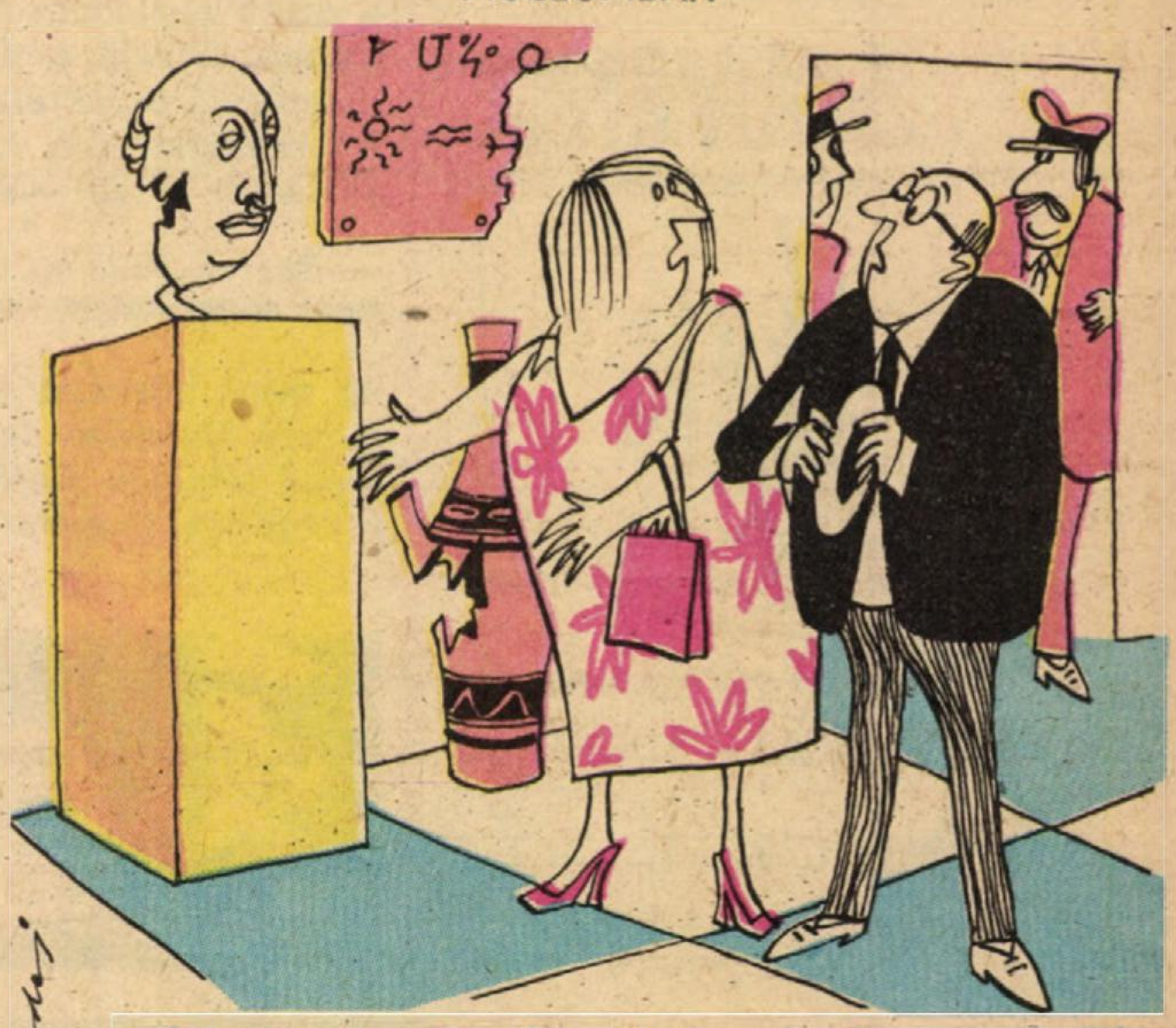
— Halló! Önök adták le a hirdetést, hogy bejárónőt keresnek?
— Igen.
— Nos, én jelentkezem.
— Köszönjük szépen. Nagyon örülünk. Ami pedig az anyagi feltételeket illeti...
— A család teljes fizetését kérem, s abból majd én adok önöknek némi zsebpénzt...

*

— Halló! Házkezelőség?
— Igen.
— Kérem, már egy hónappal ezelőtt...
— Nagyon sajnálom, de a kapacitásunk...
— Tudom, hogy sok a sürgős, elvégzendő munkájuk, de...
— Tessék türelemmel lenni...
— Nem tudok tovább várni, ezért így telefonon keresztül...
— Tessék megnyugodni, amint lehetséges, mi kivitelezzük...
— Könyörgök, hallgasson végig! Már kivitelezték, és én csak azért hívom önöket, hogy megköszönjem a Házkezelőség jó munkáját!

Galambos Szilveszter

MÚZEUMBAN

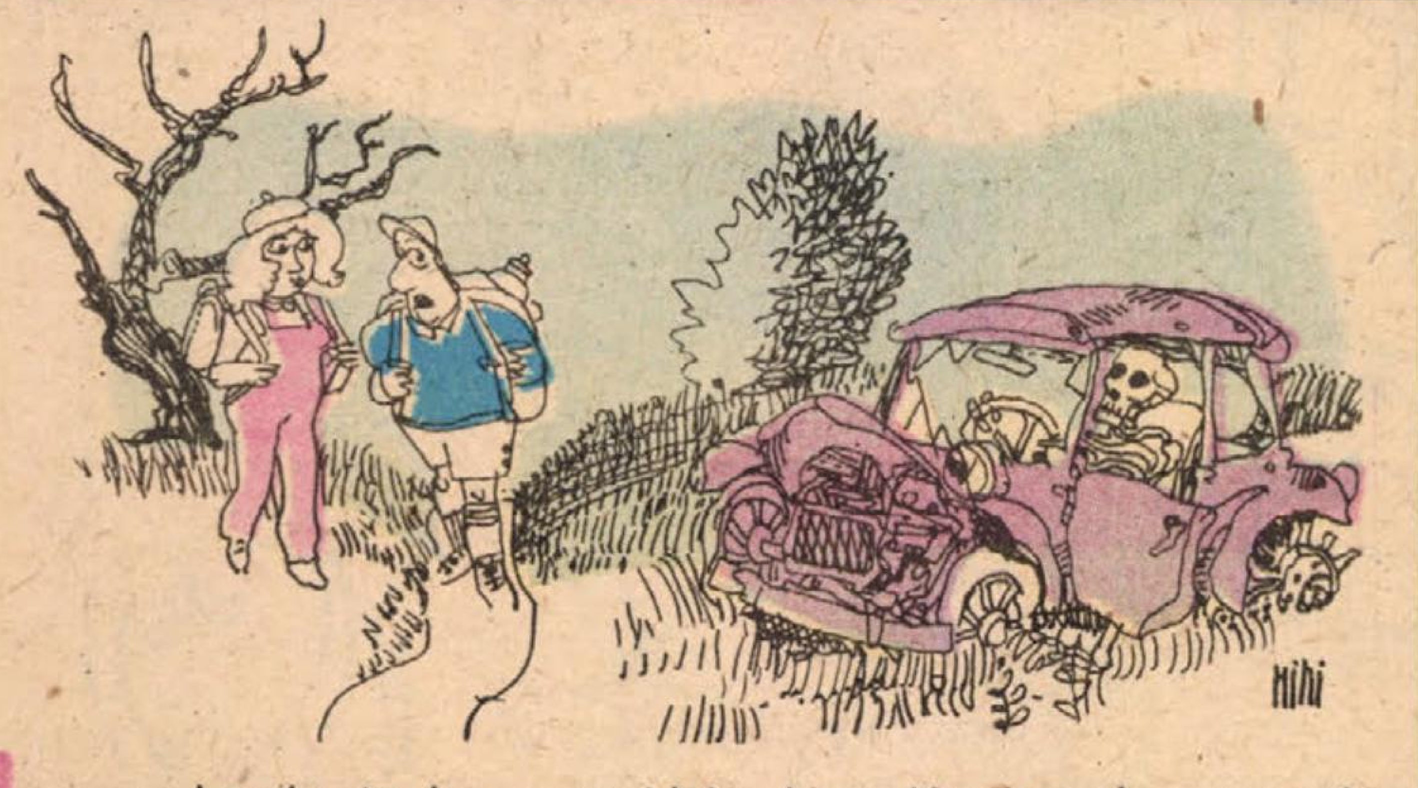
– Szép kis társaság járhat ide... Csoda, hogy őrzik?

CSALÓDÁS

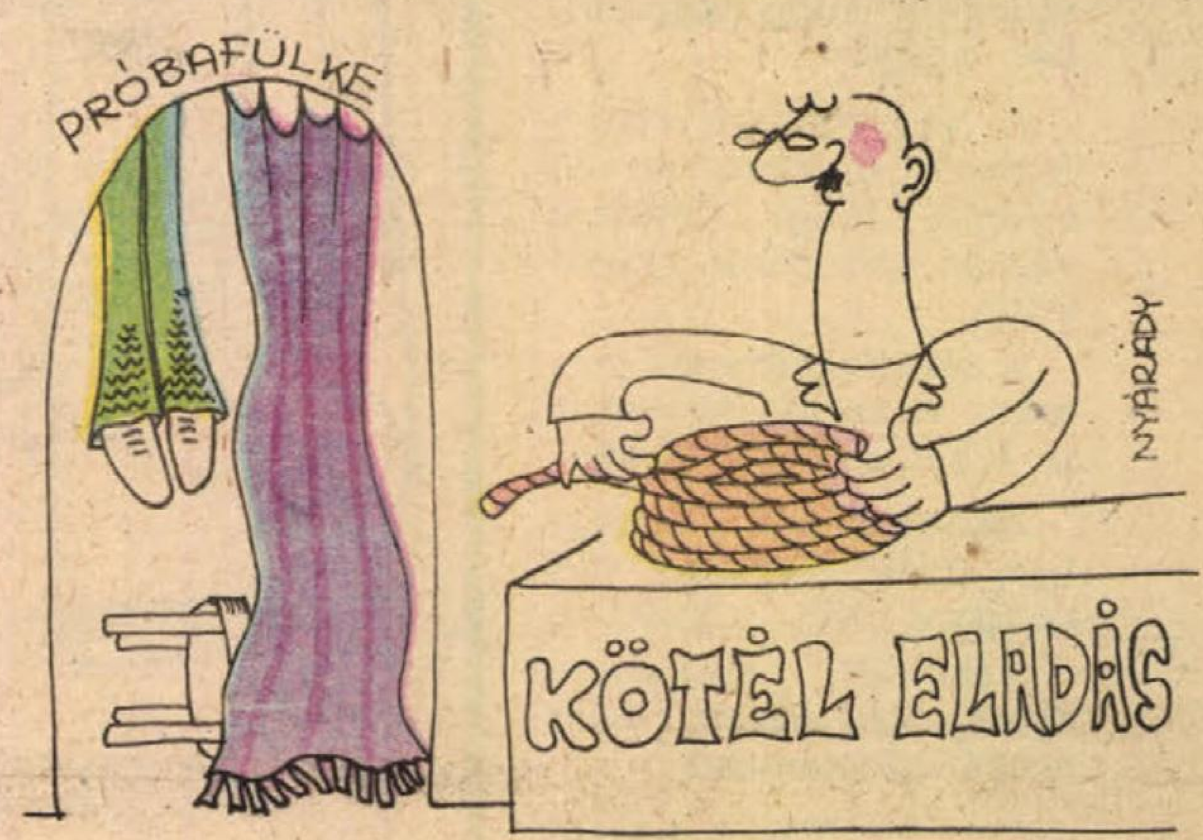

– Nem mi kerestünk bejárónőt. Én mindent magam végzek.
– Igazán? Akkor szívesen maradtam volna...

FEKETE HUMOR

– Igazán itt lenne az ideje, hogy létesítsenek egy autótemetőt...

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

A hivatal vezetője rajtakapja egyik beosztottját, hogy íróasztalára dőlve alszik. Felkelti, mi ez?! A hivatalnok mentegetőzik:
— Ne tessék haragudni... Kisbabánk van... És egész éjjel nem tudtunk aludni tőle...
— Remek! — kiált fel a főnök. — Hozza ide az irodába!

ITT OLVASTUK — OTT OLVASTUK

TERÜLJ ASZTALKÁM

Japánban az üzleti élet tempója egyre gyorsabb, olyannyira, hogy a nagyvállalatok vezető menedzsereinek rendszerint hivatali szobájukban kapkodva kell elkölteniök az ebédjüket. A Fuji Kiso nevő japán cég most különleges „igazgatósági asztalt" hozott forgalomba, amely minden fogás után önműködően „leszedi önmagát". Bonyolult gépezet segítségével megoldották az abrosz minden fogás után használt edényeket ételhulladékkal és morzsákkal együtt egy erre a célra szolgáló tartályba üríti. Helyére vakítóan tiszta, új abrosz csúszik, s így nyomban tálalni lehet a következő fogást. Egyelőre hatszori abroszváltásra alkalmas asztalokat gyártanak. A Fuji Kiso azonban már bejelentette, hogy néhány rendelés érkezett tizenkétfogásos csodaasztalok szállítására is. A megrendelő: a miniszterelnökség. A szerényebbik fajta asztal ezer dollárba kerül.

SÖRBÁZIS

Az angliai Chivenor városka közelében eddig a királyi légierő támaszpontot tartott fenn. A támaszpont most megszűnik és felszerelését, mint kincstári tulajdont elszállítják. A támaszpont tiszti és legénységi kara úgy döntött: a következő három hétben minden este hajnalig tartó mulatságot rendeznek, amelyen csak sört szabad inni. A légibázis kantinjában ugyanis óriási sörkészletek voltak felhalmozva, s a személyzet elhatározta: mindent elszállíthatnak a kincstári javak közül, de a sört nem engedik idegen kézre jutni. A londoni Times riportere megállapította: „A parancsnokló ezredes kétségbeesve közölte velünk, hogy a támaszpontot csak október végén csukják be — de gyakorlatilag máris használhatatlan".

ESTRELLA ÉS A BIKA

Spanyolországban a nők ősidők óta sohasem léphettek be az arénába, hogy szembeálljanak a bikával. Torreádor természetesen csak férfi lehetett. Évek óta tartó küzdelem után a spanyol női egyenjogúsításért küzdők szervezete nyomására végül is Madridban külön törvényt hoztak, amely ezt a tilalmat feloldotta. Az új törvény alig három héttel ezelőtt jelent meg, s az első nő, aki karján vörös kendővel belépett az arénába, Estrella Raya kisasszony volt. A bikaviadal Santona városában zajlott le — katasztrofális eredménnyel. Raya kisasszonyt a bika kétszer ledöntötte a lábáról. A viadal végén pedig — amelyet „az igazság pillanatának" neveznek, kardja célt tévesztett és nem tudta leszúrni a bikát. Estrella Raya kisasszony zokogva távozott az arénából, miközben segédei rózsaszín kendőkkel terelték el róla a haragos bika figyelmét. Másnap a „Ya" című lap sportrovata a következő főcímmel jelent meg: „Súlyos csapás a spanyol női egyenjogúságra".

Őszintén kívánjuk, hogy ez legyen a legnagyobb csapás, ami az elkövetkezendő években Spanyolországban az egyenjogúságot éri. Nőkét és férfiakét egyaránt.

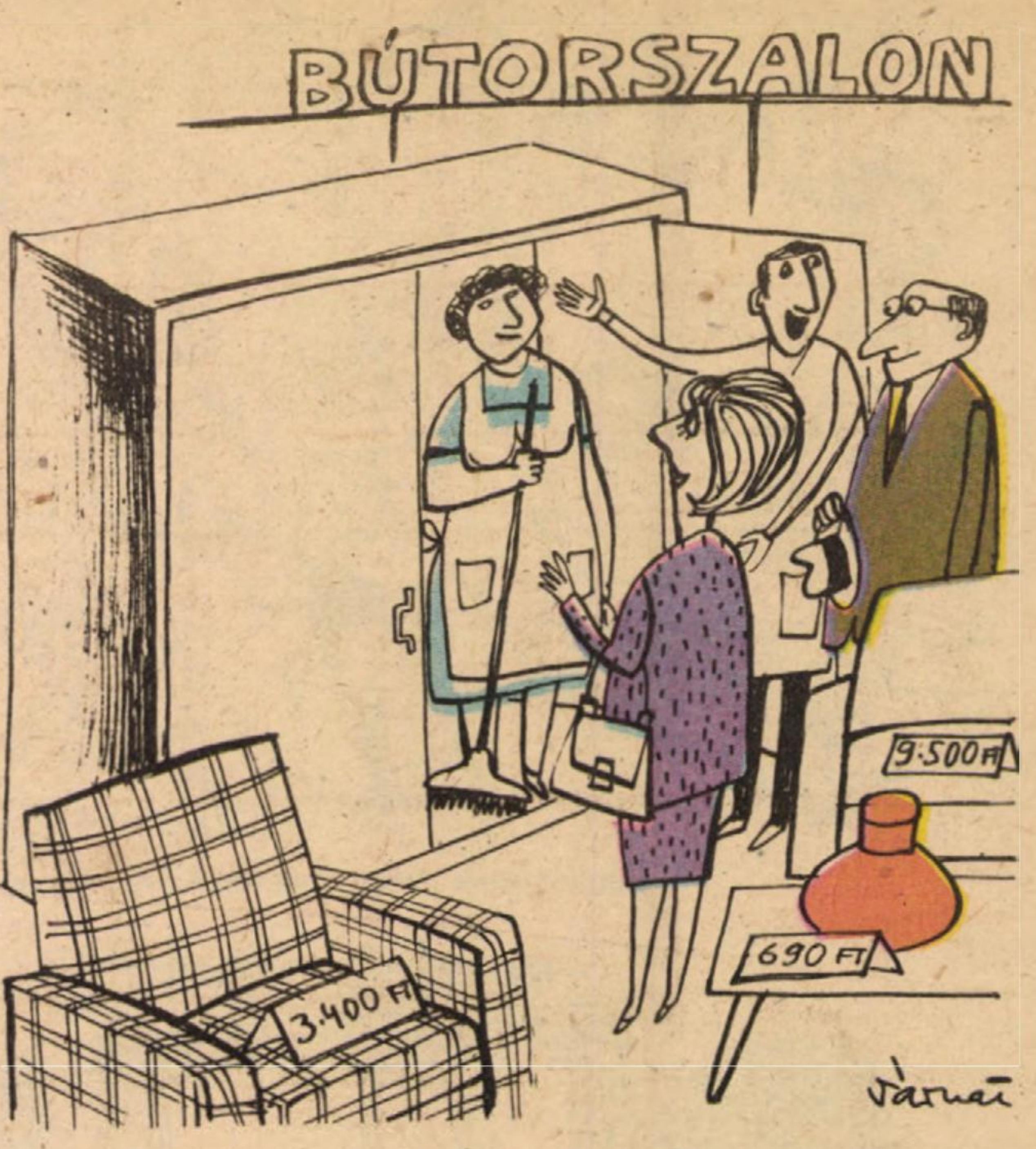
POLITIKAI FEJLŐDÉS

Az olasz államapparátust sok bírálat érte, amiért távol tartja az állami szolgálattól az antifasisztákat, vagy a második világháború alatti ellenállási mozgalom résztvevőit. Az olasz hivatalos közlöny most diadalmasan közölte: a közlekedésügyi minisztérium negyven „politikai titkársági" állásra hirdet pályázatot. A jelentkezőknek harminc évnél fiatalabbnak kell lenniök. Ha azonban 1943 szeptember 8-a után az ellenállásban harcoltak, akkor akár harmincöt évesek is lehetnek. Akiket a fasiszta rezsim politikai tevékenységért letartóztatott, negyven éven alul is pályázhatnak. Az olasz állami bürokrácia politikai fejlődése valóban elkápráztató. Sajnos, 1943-ban kevés volt a négyéves partizán és még a fasiszta rezsim is csak ritkán csukott le politikai tevékenységért 9 éves gyerekeket.

SZÜLŐTARTÁS

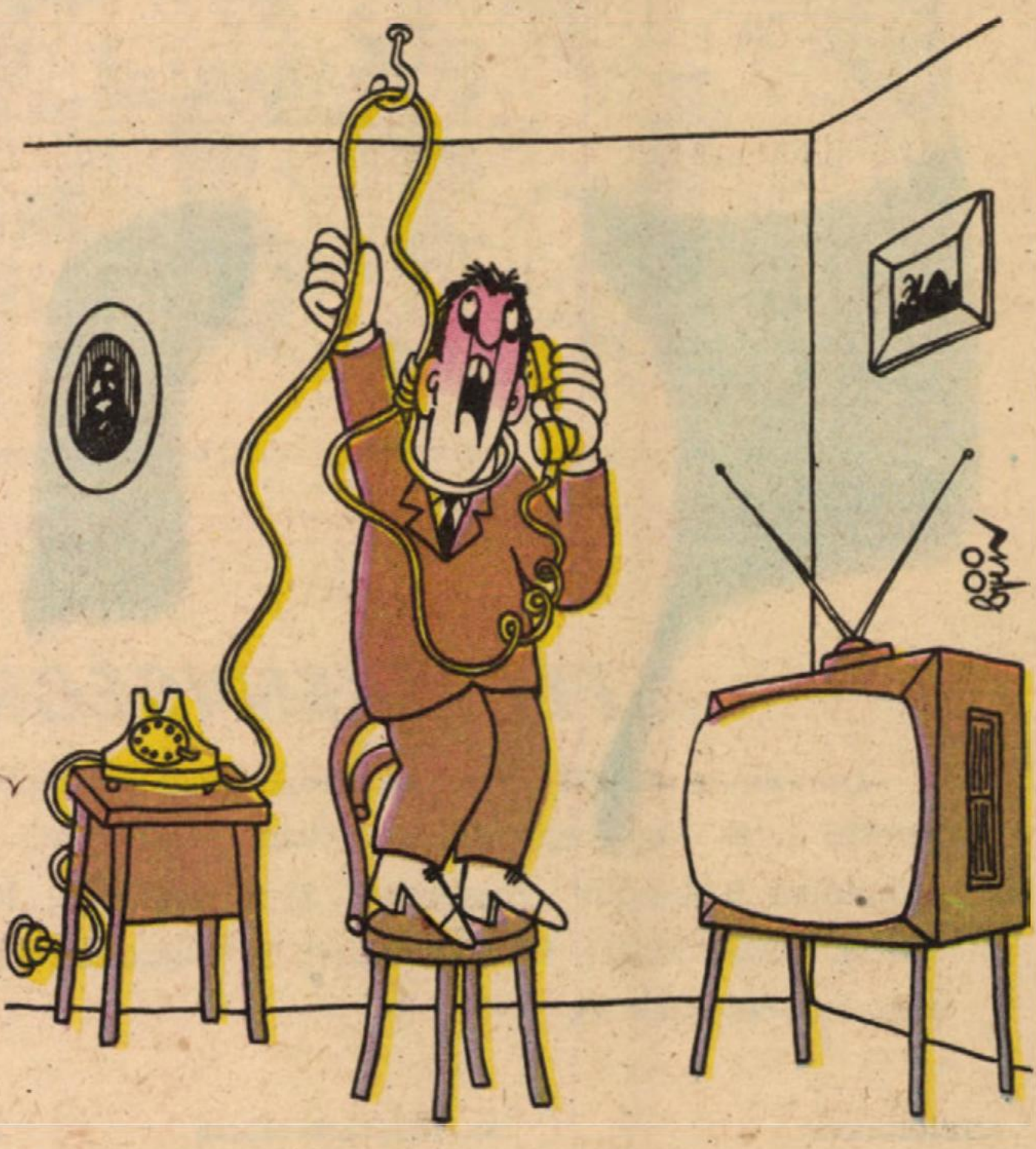
London egyik jómódú elővárosának helyi lapja, a Watford Observer a következő apróhirdetést közölte: „Dúsgazdag úriember azonnali készpénzfizetésért házat keres idős szülei számára. Romos vagy rossz állapotban levő házak előnyben".

BŐ ÁRUVÁLASZTÉK

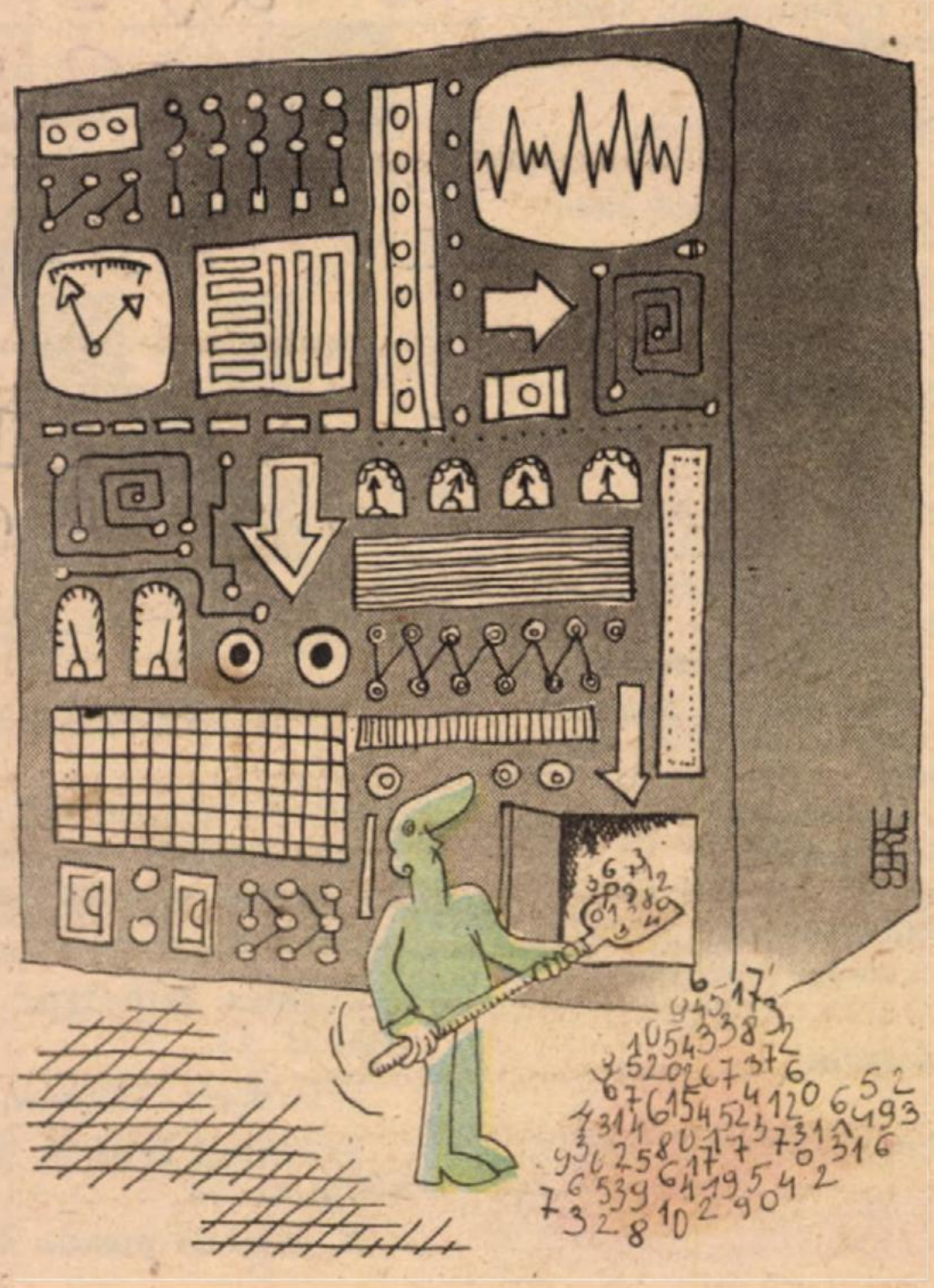
– Ez a slágerünk: szekrény, beépített takarítónővel!

HOSSZÚ TELEFON

– Dehogy, asszonyom, egyáltalán nem vagyok türelmetlen!

BETÁPLÁLÁS

ÖRÖM A HÁZNÁL

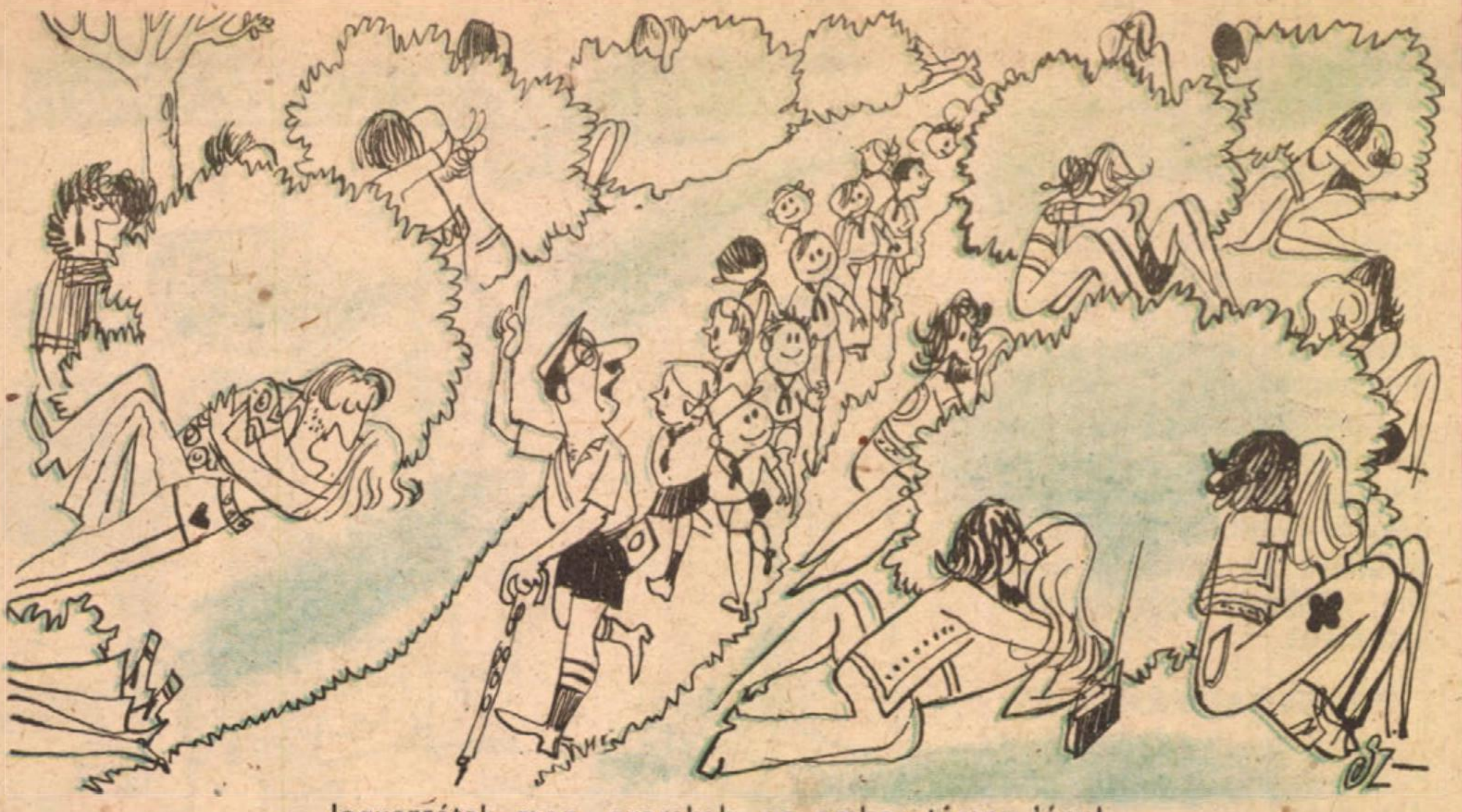

– Gratulálok, Pisti, hallom, rövidesen bekötik a fejedet...

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozunk.

Ludas Matyi
SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László
Főszerkesztő-helyettes: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Szerkesztőség:
Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14
Postacím: 1977 Budapest
Telefon: 335-718.
Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3
Postacím: 1959 Bp. Telefon 343-100, *142-220
Árusítja a Magyar Posta
Készült a Zrínyi Nyomdában
74.2308/2-38 — Budapest V.,
Bajcsy-Zsilinszky út 78
Ofszet rotációs eljárással,
Ultraset 72-es gépen
Felelős vezető: Bolgár Imre
vezérigazgató
INDEX: 25.504

ERDEI KIRÁNDULÁS

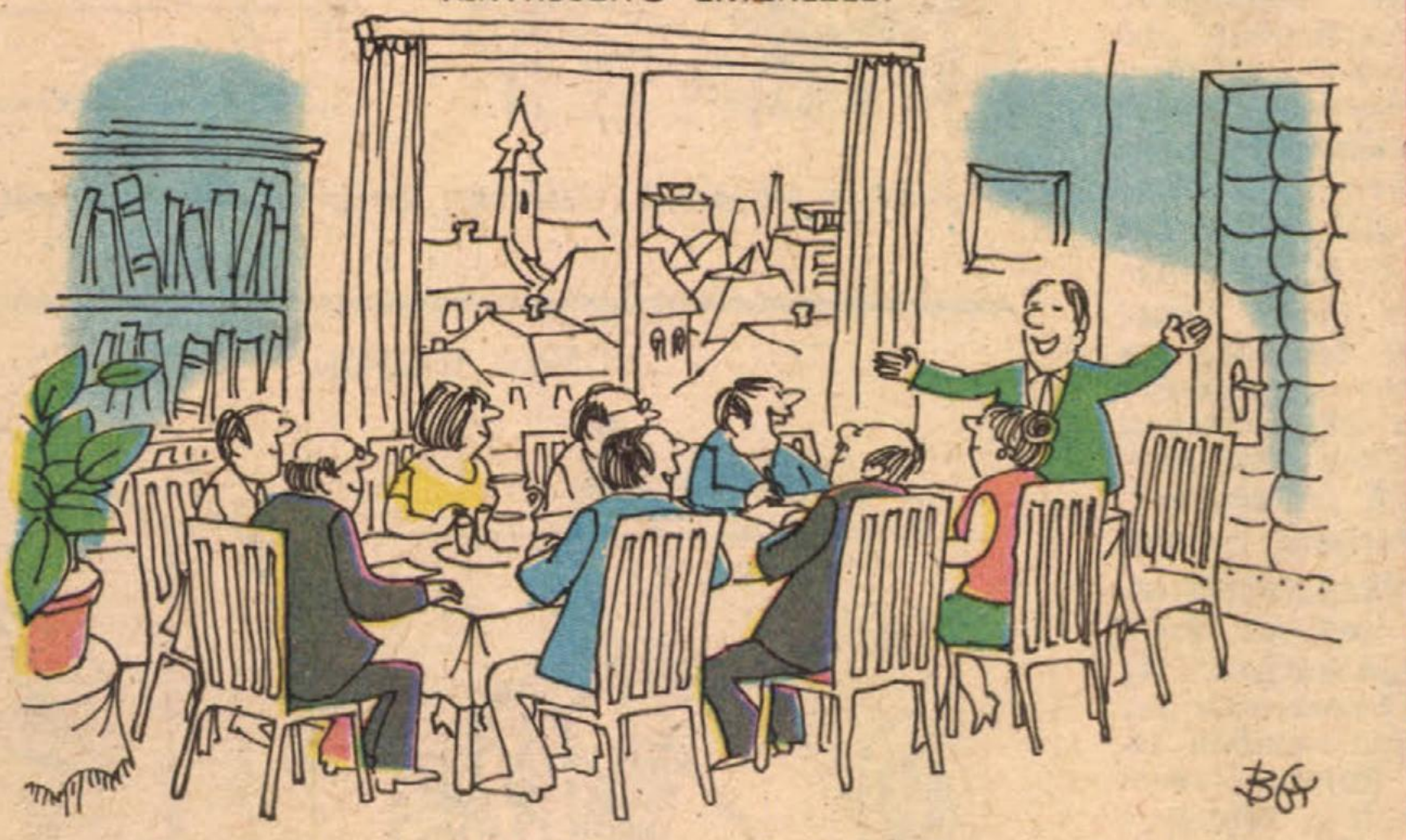
– Jegyezzétek meg, gyerekek, az ember társas lény!

MÁRKAVÉDELEM

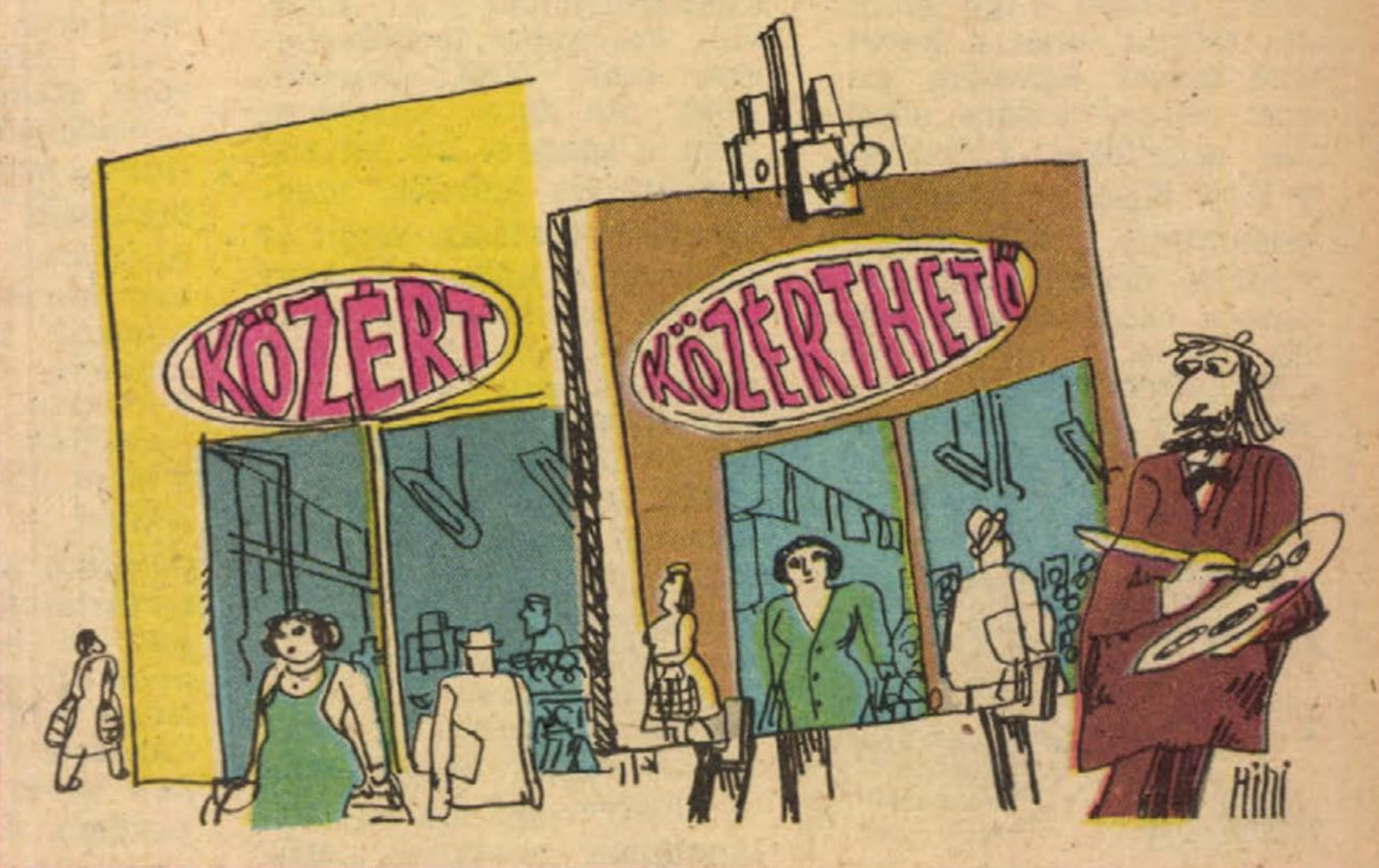
– Azt ne! Az herendi...

TERVKÉSZÍTŐ ÉRTEKEZLET

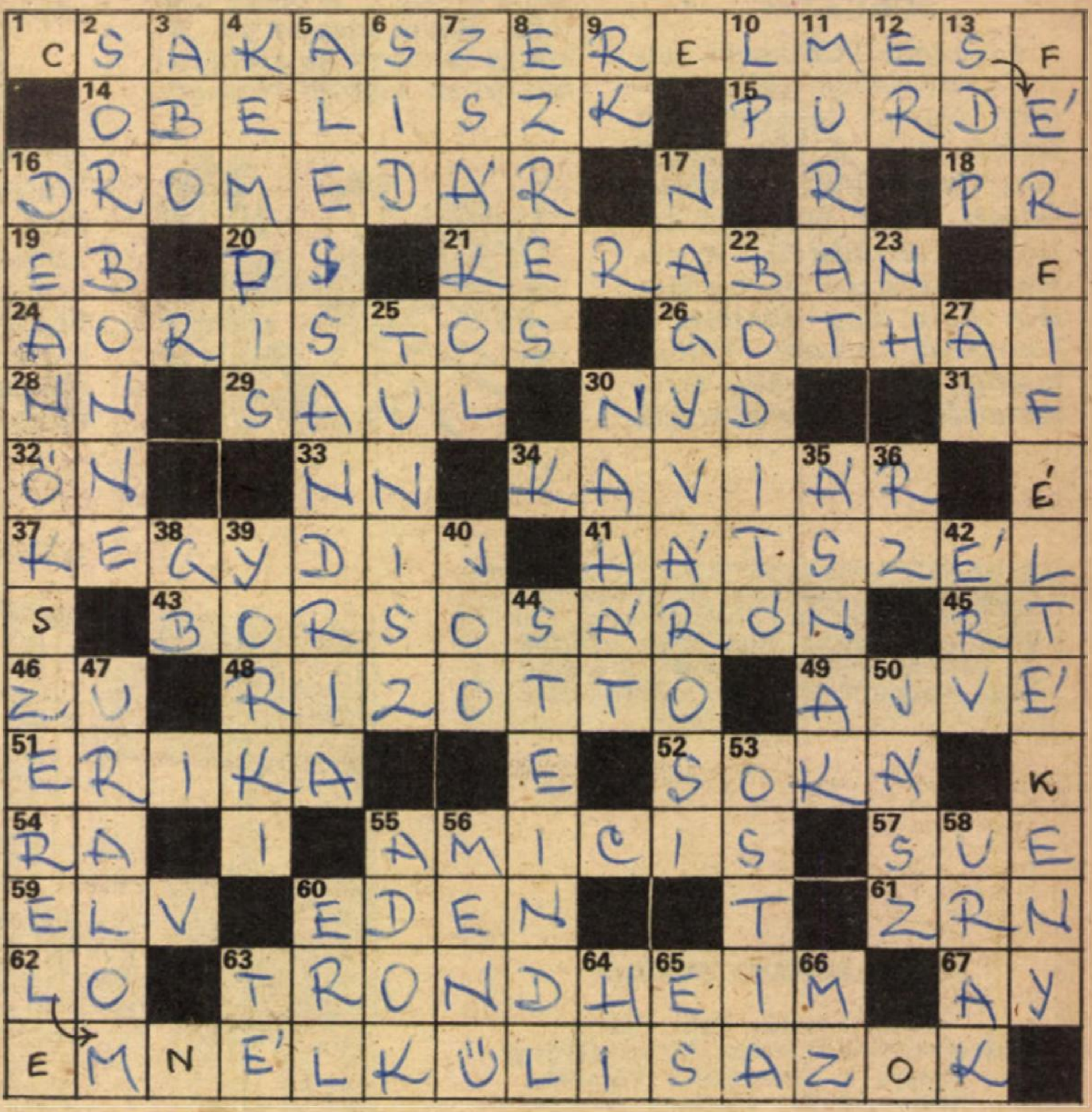
– Utazni mindnyájan szeretünk... Hát kerítsünk magunknak egy testvérvárost!

ABSZOLÚT REALIZMUS

A FÉLTÉKENYSÉGRŐL

Immanuel KANT erre vonatkozó megállapítását rejtettük el a vízszintes 1. és függőleges 16. sorokban. Megfejtésül ezt a két sort kell beküldeni legkésőbb szeptember 23-ig kizárólag levelezőlapon erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest. A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

14. Egyiptomi kőemlék
15. Cigánylurkó
16. Egypúpú teve
18. ..ométheusz
19. Házőrző
20. Utóirat rövidítése
21. Verne hőse, a vasfejű
24. Görög igeidő
26. Almanach, arisztokrata családfák lexikona
28. Anonymus kézjegye
29. Bibliai király
30. N. Y. D.
31. Sziklavár, Monte Christo börtöne
32. Megszólítás
33. Lásd vízszintes 28.
34. Ínyenc csemege
37. Méltányosságból megállapított járadék
41. A futórekord hitelesítésének akadálya
43. Drágán — két szóval
45. Részvénytársaság
46. Német elöljáró
48. Rizzsel készült étel
49. Az ijedtség indulatszava
51. Női név és növény
52. „Hosszú ideig"
54. Helyhatározórag
55. Olasz ifjúsági író
57. A „Párizs rejtelmei" szerzője
59. Szilárd meggyőződés
60. Híres angol politikus volt
61. Z. R. N.
62. Paripa
63. Norvég kikötőváros
67. A. Y.

FÜGGŐLEGES

2. Párizsi egyetem
3. Turku svéd neve
4. ... Tamás, XV. sz.-i misztikus író
5. Olasz város Torino közelében
6. Harun al Ra...
7. Nehéz fizikai munkát végez
8. Nagy címletű bankó (nálunk nincs)
9. R. K.
10. L. P.
11. Napóleon tábornoka volt
12. Német „ő"
13. Német politikai párt rövidítése
17. ...fények (Chaplin filmje)
22. Az ópium egyik tulajdonsága
23. N. H.
25. Főváros Afrikában
27. A. I.
30. Meglepetést jelző indulatszó
35. „Földmunkát végeznek"
36. R. Z.
38. Brit autók jelzése
39. Az egyik angol királyi herceg
40. Színművész (László)
42. Fegyver a vitában
44. Az Országház tervező építésze
47. A hatalom birtoklása
50. A középkorban Magyarországra betelepült néptörzs
53. Róma kikötője
55. Nem veszek
56. Étrend
58. Mellékhelyiség felirata
60. ...kőnig (Goethe)
63. T
64. Odaszólít
65. S
66. Motorkerékpár-márka

A LEGJOBB MUNKAHELY

című keresztrejtvényünk megfejtése:

„De hiszen ez nagyszerű, én örülök, ha keyés munka van.

100—100 forintot nyert:

Oszlács Mihályné, 1061 Bp. Majakovszki u. 14.

Windisch Kálmán, 1035 Kerék u. 28.

Varsányi Béláné, 4025 Debrecen, Nemzetőr u. 10.

A díjakat postán küldjük el.

```
dehiszeneznagys
utoirat g oldoz
kin émelygés ke
ákos at eo obor
teremtés tps hü
 tá e seato ia
étrend bs norma
n igyekezet tal
ökumenikus g  a
r mo et   krupp
üb navárra itat
last ér arizona
ösz artois  nol
krimi á mi néva
hakevésmunkavan
```